

751

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

του εκ Βρυούλλων του άσκήσαντος εν τη Ίερα
Σκήτη της Θεοπρομήτορος αγίας Άννης.
Και της αγίας ενδόξου Μεγαλομάρτυρος
και πανευφήμου Ευφημίας.

ΕΚ ΔΙΔΟΤΑΙ:

ΔΑΠΑΝΗ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΠΑΚΑΙΣΑΡΙΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΒΡΥΟΥΛΛΩΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΙ Α.Ε.Ε. ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΩΣ

(1, ΧΑΤΖΗΔΑΝΝΟΥ) ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 15 Β

1930

Ὁ ἐκ Βρυούλλων τῆς Μ. Ἀσίας Ὁσιομάρτυς Νεκτάριος.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ ΙΑ΄.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἐυδόξου Ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλων, τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἄννης· καὶ μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ ἁγίου. Ἦχος β΄.
Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις ὑμνῳδιῶν κάλλεσι, στεφανώσωμεν τὸν στεφανίτην ; τὸν λαμπρὸν τῆς νίκης Νεκτάριον, καὶ κατὰ τῆς πλάνης στήσαντα τροπαια, τῆς θεομισσοῦς καὶ παμβεβήλου· καὶ ταυτήν, τῆς ἀληθείας τοῖς πυρσεύμασι, γενναίως καὶ ἀτρομητῶς στηλιτεύσαντα· ὃν περ πάνυ ἐπαξίως, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι στεφανοῦ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Ποίοις εὐφημιῶν χεῖλεσιν, ἐπαινήσωμεν τὸν ἀθλοφόρον ; τὸν ἐκ γῆς πρὸς ὕψος οὐράνιον, ἀναπάντα θεῖον Νεκτάριον, καὶ τὰς σκηνάς τῶν ἀθλοφόρων οἰκοῦντα· αἱ δὲ, τῷ θεῷ θρόνῳ παριστάμενον· καὶ θεῖοις, χοροῖς Ἀγγέλων συγχορευόμενα, τὸν καθαίρετήν τῆς πλάνης, τὸν στεροδὸν ὀπλίτην, δι' οὐ δαυμόνων ὄφρυν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδιῶν ἄνθεσιν, ἀναθήσωμεν τὸν στεφανίτην ; τῆς θεογνωσίας τὸν κήρυκα, καὶ τῆς ἀπιστίας τὸ δρέπανον, τῶν Ὁσίων κλέος καὶ Μαρτύρων Βρυούλλων, περιωραγέστατον ἀγλαῖσμα· καὶ θρέμμα, εὐαγέστατον τοῦ Ἀθωνοῦ· τὴν ἀναβλύζουσαν κρήνην, ἰαμάτων ὄμβρους, οὓς ἀντιλοῦντες οἱ πιστοί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Σήμερον ὁ Ὁσιομάρτυς Νεκτάριος, ἐν δύο πλουτιῶν ἀθλήσει, τῇ πρώτῳ ἀσκήσει, καὶ εἶτα τοῦ μαρτυρίου, διὰ τὸν πρὸς Χριστὸν ὃν εἶχεν ἐγκάρδιον ἔρωτα, δύο σκηνάς ἐκληρώσατο, καὶ τῶν Ὁσίων καὶ τῶν Μαρτύρων, μετ' αὐτῶν εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος τούτῳ οὖν καὶ ἡμεῖς πιστῶς ἐκβροῆσωμεν· θεράπων Χριστοῦ, καὶ φίλε πιστότατε, μὴ διαλίπης πρεσβεύων αὐτῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτὸς.

Ἄετοιμα πρόοδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια, Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Στίφη νῦν τῶν πιστῶν, καὶ τῶν Βρουύλλων παῖδες, ἀπάσαοθε προ-
θύμως, τοῦ θείου Νεκταρίου, λείψανα τὰ πάντιμα.

Στίχ. Τοὺς ἁγίους τοὺς ἐν τῇ γῆ.

Ρεῖθροις προκαθαρθεῖς, δακρύων ὡς ὁ Πέτρος, Νεκτάριε ἐγένου, συμ-
μέτοχος ἐκείνου, Χριστοῦ παθῶν μακάριε.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Ολλυται ὁ ἐχθρός, βέλει τῆς καρτερίας, τῆς σῆς Χριστοῦ ὀπλίτα Νε-
κτάριε γενναῖε, ὁ σοῦ κατακαυχώμενος.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Τπέρθεε Τριάς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτοκου, καὶ
ταῖς τοῦ Νεκταρίου, θέωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Σκήτεως τὸ ρόδον, καὶ τοῦ Ἄθω ἐκλόγιον καὶ τῆς τῶν Βρουύλλων
τὸ κλέος, καὶ σεπτὸν θεῖον βλάστημα. Νεκτάριον τιμῆσωμεν πιστοί,
τὸν Ὅσιον καὶ Μάρτυρα Χριστοῦ, τὸν ἀθλήσαντα γενναίως καὶ τελέσαντα
θαυμάσια παράδοξα· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ στεφανώ-
σαντι, δόξα τῷ ἐν γῆ καὶ οὐρανῷ σὲ θαυμασιώσαντι.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεξαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρ-
κοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ Κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δι-
καιος Δαβὶδ· ἐδείχθης πλαυντέρα τῶν οὐρανῶν, βασιτάσαυ τὸν Κτίστην
σου· δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ
ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τό,
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους η' καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ ἁγίου· Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν ἐν Μάρτυσιν ὕστατον, καὶ Ὅσιος Νεκτάριον, τῇ δὲ δόξῃ πρώτι-
στον, ὥσπερ γέγραπται, ἀνευφημήσωμεν ἄσμασι, Βρουύλλων τὸ
βλάστημα, καὶ τὸ καύχημα ὁμοῦ, τὸ φυτὸν τὸ μελίρρυντον, **δπερ** ἔτεμε,
τὸ ἀπαίσιον ξίφος τῶν τυράννων, καὶ ἐκέρασε τὸ νέκταρ, τοῖς εὐσεβεῖσι
τὸ ἥδιστον. (δὶς).

Α'ειρρῦτοις δακρύοις σου, καὶ λοιποῖς ἀγωνίσμασι, σῆς στερεῆς ἀσκή-
σεως ἐγεώργησας, ἡμῖν τὸν βότρυον τὸν πέπυρον, λιγῶ μαρτυρίου
σου, ὃν ἐπάτησας σοφέ, **θθεν** ὄλον Νεκτάριε, τὸν εὐφρόσυνον, ἀγαλλο-
μενοι πίνομεν βοῶντες· ἐν τῇ θείᾳ ἐορτῇ σου, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι.

Θεῖα κρήνη πηγάζουσα, νεκταρώδη ἰάματα, τοῖς πιστοῖς Νεκτάριε,
Μάρτυς ἐνόησε, ἢ σὴ σορὸς ἀναδέδεικται, ἐξ ἧς ἀρῶμεθα, κατ' ἀμ-
φοῖν τὴν ἀρωγὴν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀγαλλόμεθα, κατὰ χρέος
τὴν μνήμην σου τιμῶντες, καὶ γενναίους σου ἀγῶνας, οὓς ὑπὲρ πίστεως
ἤνυσας.

Ἔτερα Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς ἁγίας Ὁμοια.

Τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, καθορῶντες πανεύφημε, ρῶσιν ἀρῶμεθα
ἀδαπάνητον, καὶ τὰς ψυχὰς φωτιζόμεθα, καὶ νοῦν ἐλλαμπόμεθα,
καθαρθέντες νοητῶς, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, μεσιτείας σου, ἱερὰς
Ἐδφημία διὰ τοῦτο, μετὰ πόθου εὐφημοῦμεν, τὴν ἱεράν σου πανήγυ-
ριν. (Δίς).

Καὶ πυρὶ προσωμίλησας, καὶ θηρίοις ἐκδέδοσαι, καὶ ἐν λάκκῳ βέβλη-
σαι καλλιπάρθενε, καὶ τοῖς τροχοῖς ἐπιτέθεισαι, ἐξ ὧν σε ἐρρύσατο,
ὁ τῶν ὄλων ποιητής, καταισχύνας τὸν ταῦτά σοι, μηχανόμενον καὶ δοξά-
σας σε Μαρτυς Ἐδφημία, τὴν κηρύξασαν τὸν ἕνα. Χριστὸν ἐν δύο ταῖς
φύσεσιν.

Στύχη καὶ Διόσκορον, καὶ τοὺς τούτοις ὁμόφρονας, Ἀκεφάλους ἅμα
τε καὶ παράφρονας, τοὺς ἀνιάτως νοσήσαντας, εἰς τέλος κατήσχησεν
Ἐδφημία ἢ σεπτῇ, καὶ Χριστὸν ἀνεκήρυξε, ταῖς θελήσεισιν, ἐνεργείαις τε
ἅμα διπλοῦν ὄντα, καθ' ὑπόστασιν δὲ ἕνα, ὡς οἱ Πατέρες ἐτράνωσαν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ Ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου, ἀξιοπρεπῶς πάν-
τες οἱ πιστοὶ μετ' εὐλαβείας τελέσωμεν. Οὗτος γὰρ δι' ἀγάπην Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὡς θῦμα τοῖς ἀνό-
μοις παρέδωκεν ἑαυτὸν, γενναίως ἀγωνισάμενος, καὶ τὴν κάραν ἀπειρη-
θεῖς, πρὸς βεβύει ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτὸς.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀ-
λόχουτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογε-
νῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθεῖς, φύσει
Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυνάδι
προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυνάδι φύσεως, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος·
αὐτὸν ἰκέτευε σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν· τὸ Προκειμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα·

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν, ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ὑμῖν ; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πῶρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν θεὸς ἄλλοτριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό ; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Λικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανοι. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκιστος ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπειράσεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς δλοκάρπωμα θυσία· προσεδέξετο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιδότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· διὰ χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Λικαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους· ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι· ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, δσιότητα· ὄξυνει δὲ ἀπότομον ὄργην, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφροντας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρης ριφήσονται· χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσ-

σης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λετὴν· Ἰδιόμελα· Τοῦ ἁγίου. Ἦχος δ'.

Πὸν ἀδαμάντινον ἐν ἀθλήσει, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, μυρία παθόντα πάθη, Νεκτάριον τὸν Ὁσιομάρτυρα, ἀξίως εὐφημήσαμεν· οὗτος γὰρ ἀπτοήτως ἐνώπιον τῶν ἀνόμων, τὸ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, λαμπρῶς ἀνεκήρυξε, καὶ τῷ τῆς νεότητος αὐτοῦ εὐτόλμῳ, πάντα ἐξέπληξε· δικαίως οὖν ἡ τῶν Βουούλλων πόλις ἐναβρύνεται, καὶ οὖν πᾶσι βοᾷ, ρῦσαι ἡμᾶς Κύριε, πόνων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης κακώσεως, ταῖς αὐτοῦ εὐπροσδέκτοις δεήσεσιν.

Τῆς ἁγίας. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θοῦ παραδόξου θαύματος ! ὥσπερ ζῶσα ἢ μάρτυς, καὶ θανοῦσα ἐν λάρνακι, ταῖς τιμίαις αὐτῆς χερσί, τὸν ἡμέτερον τόμον ἐπέφερε, τὸν δὲ τῶν αἰρετικῶν τοῖς ποσὶ κατεπάτησεν, ἐκφαυλίζουσα τούτων τὸ κακόνουν καὶ βλάσφημον· τῶν δὲ πιστῶν κρατύνουσα τὸ ὀρθὸν καὶ ἀκίβδηλον· ἕνα μὲν καθ' ὑπόστασιν τὸν Χριστὸν κηρυττόντων, διπλοῦν δὲ κατὰ φύσιν καὶ θέλησιν· ἥς ταῖς πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεός, εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Ποῦς τῆς ἀθλήσεως μάρτυς ἀγῶνας, καὶ τῆς πίστεως, οὗς ὑπὲρ Χριστοῦ ἠγωνίσω, ἐν ἀσθενεῖ τοῦ θήλεος φύσει, ἐπαξίως τίς διηγῆσται ; ἢ τίς ἐξειπεῖν κατισχύσει τῶν ἀρετῶν σου τὰ προτερήματα, καὶ τῶν σῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, Εὐφημία πανεύφημη ; τό τε στεργρὸν τῶν ὀρθῶν δογμάτων, καὶ ὀρθοδοξίας τὸ μόνιμον ; διὸ καὶ ὑπὸ τῶν θείων Πατέρων, τὸν τῆς πίστεως Ὅρον, ὡς ζηλωτῆς ταύτης πεπίστευσαι, ὃν καὶ φυλάττεις διὰ παντὸς ἀπαράτρεπτον, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Μαρτυρικὴν πανήγυριν, ἐπὶ γῆς τελουμένην, κατοπτεύοντες σήμερον, εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι· συνεκάλεσε γὰρ ἡμᾶς Εὐφημία ἡ σεπτῆ, διὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ καλοῦ τῆς Ἐκκλησίας ποιμένος· καὶ προθεῖσα ἡμῖν ἑαυτήν, συγχωρεῖ ἐκάστω τὸν ἁγιασμόν ἀπαρῦσασθαι. Προσέλθωμεν δὴ ἐν πίστει, καὶ ἀδιστακτῶ διανοίᾳ, μηδὲν ὑφορώμενοι, ἵνα ἐκ τῆς ἁγίας σοροῦ, ἀπαντήσωμεν ἀφθόνως τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν, αἰτούμενοι συγχώρησιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ἁγίου. Δόξα, ἤχος δ'.

Οσιομάρτυς Χριστοῦ, Νεκτάριε ἀξιάγαστε, σὺ τὴν ὄφρὸν τῶν ἀνόμων καὶ ἀσεβῶν, καθείλες γενναιοτάτα· σὺ καὶ τὴν βλαστήσασάν σε πόλιν τῶν Βρυούλλων, ἐν κόσμῳ ἐμεγάλυνας τῇ σπουδῇ τῶν αἱμάτων σου, καὶ πάντας ὀρθοδόξους ὑπερσφαιδρυνας· ὡς ἔχων παρηρησίαν πρὸς Κύριον, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον· Στιχηρὰ Προσόμοια· Ἦχος πλ. α'.
Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ τὴν χαρὰν τοῖς πιστοῖς, τῇ εὐτολμῇ τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου σου, πηγάσας καὶ κατευφράνας, ψυχὰς ἀπάντων ἡμῶν, τῶν Βρυούλλων κλέος, καὶ ἔρκος Νεκτάριε· σὺ τὴν πλάνην ἀπήλεγξας, τῶν τυράννων ἐνώπιον, λαμπρῶς κηρύξας, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ὁμοούσιον, σύνηθρονόν τε καὶ σύνοδρον, εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, φανέντα δὲ ἀνθρώπον, ἀφράστῳ φιλανθρωπίᾳ, καὶ θεικῇ ἀγαθότητι· αὐτὸν οὖν δυσώπει, ἰλασμόν ἡμῖν δοθῆναι καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Χαίροις ὁ τὴν χαρὰν ἀθλητῆ, εἰς πένθος τρέψας τοῦ δολίου Νεκτάριε, ὦ θαῦμα! πῶς τὴν Παρθένον κατηξιώθης ἰδεῖν, σοὶ προσφθεγγόμενῃν προσηνέστατα, ὁμοῦ καὶ θαρρύνουσαν, πρὸς τὸ στάδιον Ὅσιε· ὄθεν ἀπάσας, ὑποσχέσεις, ἀπέρριψας τῶν τυράννων σου, δολερῶς ἄς ὑπέβαλεν, ὄφρις ὁ σκολιώτατος καὶ ἤθλησας ἄριστα, ἀποτιμηθεὶς σου τὴν κάραν, ἦν Χριστὸς δόξῃ ἔστεψεν· αὐτὸν οὖν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοὺς ἁγίους ἐν τῇ γῆ.

Χαίροις ὁ συγχορεύων χοροῖς, τῶν ἀθλοφόρων ὁμοτρόπων σου ἐνδοξε, τοῦ θρόνου κατεναντίον, τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ, τὴν στολὴν σου ἔχων ἀποστίλβουσαν, ἐξ ἁγίων αἱμάτων σου, καὶ τὴν κάραν Νεκτάριε, κατεστεμμένην, καὶ ἀκτίνας ἐκπέμπουσαν, ἦν ἀπέτεμον, οἱ φρυάττοντες τύραννοι, Μάρτυς τὴν παρηρησίαν σου, δι' ὅσοι κραυγάζομεν· Υἱὸν Θεοῦ καὶ Σωτῆρα, τὸν Ἰησοῦν ὃν δυσώπησον, σοφὴ καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Ὅσιομάρτυς Νεκτάριος, ἐν δύο πλουτῶν ἀθλήσοι, τῇ πρότερον ἀσκήσει, καὶ εἶτα τοῦ μαρτυρίου, διὰ τὸν πρὸς Χριστὸν ὃν εἰ-

χεν ἐγκάρδιον ἔρωτα, δύο σκηνὰς ἐκκληρώσατο, καὶ τῶν ὁσίων καὶ τῶν μαρτύρων, μετ' αὐτῶν εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος· τούτῳ οὖν καὶ ἡμεῖς πιστῶς ἐκβοήσωμεν· θεράπων Χριστοῦ καὶ φίλε πιστότατε, μὴ διαλίπης πρεσβεύων αὐτῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὴν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, Ἦχος α'. **Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.**

Τῆς Σκήτεως τὸ ρόδον, καὶ τοῦ Ἄθω ἐκλόγιον, καὶ τῆς τῶν Βρυούλλων τὸ κλέος, καὶ σεπτὸν θεῖον βλάστημα· Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, τὸν Ὅσιον καὶ Μάρτυρα Χριστοῦ, τὸν ἀθλήσαντα γενναίως καὶ τελέσαντα θαυμάσια παράδοξα· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐν γῆ καὶ οὐρανῷ σὲ θαυμασιώσαντι.

Τῆς ἁγίας, Δόξα, Ἦχος γ'. **Θείας πίστεως.**

Εὐφρανᾶς τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Εὐφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε· τῆς γὰρ τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογματίσαν· Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ἄς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στοχολογίαν, Κάθισμα τοῦ ἁγίου· Ἦχος γ'.
Θείας πίστεως.

Πόθῳ ζέοντι τῷ τοῦ Δεσπότη, πυρπολούμενος, ἀνδρειοφρόνως, τοὺς τῆς πλάνης προμάχους κατήσχυνας, καὶ ἐν σταδίῳ Χριστὸν ὁμολόγησας, χαριτώνυμε, παμμάκαρ Νεκτάριε, Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς ἁγίας, Δόξα, Ἦχος δ'. **Κατεπλάγη Ἰωσήφ.**

Κατησχύνθησαν αἰσχροῦς, αἰρετιζόντων ἡ πληθύς, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὕβρεως πέπλησται πολλῆς, ὅτε ἐώρων ποσί σου κατερριμένον,

τὸν Τόμον ἑαυτῶν, τὸν δὲ ἡμέτερον, τιμαῖς σου χερσί, κατεχόμενον κατηγοροῦντα ἀνοίαν ἐνδίκως, τῶν κακοδόξων καὶ κηρύσσοντα· Χριστὸς ἐτέθη, διπλοῦς τῆ φύσει, διπλοῦς δὲ καὶ ταῖς θελήσεσι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστορ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὴν 6'. Στοιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ ἁγίου· Ἦχος δ'.
Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ποταμὸς ὡς ἐξ Ἐδέμ, ἐκ τῆς Ἐφῶς ἀθλητὰ, προχεόμενος πληροῖς, ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ κατακλύζεις τοῖς χεύμασι τῶν σῶν αἱμάτων, τὴν γῆν τῶν ἀσεβῶν, τὴν ἀκανθόβλαστον, ἀρδεύεις νοητῶς δὲ τὸν Παράδεισον, βλαστοῦς ὡραίους φέροντα Μαρτύρων, νεοαθλῶν ὁ Νεκτάρει· σὲ μιμουμένους, καὶ ἐναθλοῦντας, καὶ τὸν Χριστὸν δοξάζοντας.

Τῆς ἁγίας, Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἐν τῇ εὐσήμεφ ἐορτῇ τῆς πανευφήμου, μετ' ἐγκωμίων ψαλμικῶς πιστῶν ὁ δῆμος, εὐφημήσωμεν πόθῳ Χριστοῦ τὴν παρθένον· δογμάτων γὰρ ἀνεδείχθη τῶν πατρικῶν, προστάτις καὶ μετὰ τέλος θαῦμα φρικτόν! Εὐτυχῇ καὶ Διόσκορον, ἐλέγξασα νῦν τοῖς κακῶς, νοσήσαντας εἰς δόγμα Χριστοῦ, ὃν ὑμνοῦντες δοξάζομεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἐὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν Ἀγνή καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου Κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαπαύστως σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεοῦ φοβεροῦ, ἐν ὧρῃ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοι σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, τοῦ ἁγίου. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡθήκη ἀληθῶς, ἢ κατέχουσα Μάρτυς, τὴν θείαν δεξιάν, καὶ τὴν κάραν σου, ὄφθη, πηγάζουσα ἰάματα, ὥσπερ κρήνη νεκτάρεια, ἦν οἱ δοῦλοι σου, περικυκλοῦντες ἐκ πόθου, ἀρούμεθα, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, καὶ βίου διόρθωσιν.

Τῆς ἁγίας, Δόξα, ὅμοιον.

Ἡνύμφη καὶ ἀμνίς, τετραμένη τῷ πόθῳ, Χριστὲ τοῦ ἑαυτῆς, οὐρανίου νυμφίου, ὀπίσω σου ἔδραμε, τὴν λαμπάδα κατέχουσα, τὴν δι'

ἐλαιον, τῶν ἀρετῶν ἀνημμένην· ταύτης ἅπαντας, ρῦσαι παντοίων κινδύνων, πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγχνος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἐλπὶς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευσέ, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν ἀμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σὲ δοξάζουσιν.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.
Προκειμένον, Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινίξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται,

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ. Τό, Πᾶσα Πισή. Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Προσέγετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. (ζήτει εἰς τὸν ἄρθρον τοῦ ἁγίου Γεωργίου). Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. 6'.

Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσω, καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας τοῦ μαρτυρίου σου. Ὅσιομάρτυς Νεκτάρει· διὸ ἐν ὑπίστοις μετὰ Ἀγγέλων πρεσβεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου λαβὼν τὰ ἄνω βασίλεια.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ. Εἶτα οἱ Κανῶνες· ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρωῶν εἰς ς'. καὶ τῶν ἁγίων εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός. (Δί.).

» **Ἀ**ρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκῇ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ζῆμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ· χαῖρε ζωῆς Μητρε, ἔδου ἢ καθαίρεσις, θανάτου ἢ ἀναίρεσις· χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς χωρίον εὐρύχωρον· χαῖρε Θεοτόκε πανῦμνητε.

Ἄρμα τοῦ Λόγου λογικὸν καὶ ἐμψυχον, χαῖρε Πανάμωμε. Δαβιτικὸν χαῖρε ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἢ ἀσυγκρίτως, τῶν Χερουβείμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφείμ ὑπερφέρουσα.

Ἐρωτέρα νοερῶν Δυνάμεων, χαῖρε θεόνυμφε, χαῖρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως· χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, χαῖρε πύρινη θρόνε· χαῖρε λυχνία πολύφωτε· χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαίρε ἀμόλυντε· χαίρε βλαστῶ-
ράβδου, τῆς Ἀαρωνίδου, διαγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βα-
θείως· ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρνα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

·Ο Κανὼν τοῦ ἁγίου. ᾠδὴ, α'. Ἦχος, καὶ Εἰρμός, ὁ αὐτός.

Αναρχε Λόγε, λόγον μοι πρυτάνευσον, ὅπως ὑμνήσω σαφῶς, σοῦ τὸν
στεφανίτην, καὶ τὸν νεομάρτυρα, Νεκτάριον τὸν ἐνδοξον, ὅπως τοῦ-
τον προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν ἀκατασχυντον, ἔχει μοι πρὸς σὲ τὸν Σω-
τήρᾶ μου.

Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ Μάρτυς συμφραξάμενος, στερεὸς Νεκτάριε, ἔθνους
παρὰ νόμου, ἐναντι ἐβάστασας, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον, τοῦ Χριστοῦ κατὰ
Παῦλον, διὸ σὺν τούτῳ δεδόξασαι, κάραν παρ' αὐτῶν ἀφαιρούμενος.

Οτε ἐν μέσῳ αἰμοβόρων ἔστηκας, βαρβάρων ἐνδοξε, Νεκτάριε Μάρτυς,
ὡς ἀρνίον ἄκακον, ἀνηλεῶς σφατιτόμενος, ὡς οὐκ ᾤεσθε πλάνοι, κα-
ρατομοῦντές με πέμπετε, πρὸς τὸν Ἰησοῦν μου ἐκραύγαζες.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον σὺ ἐγένου Πάναγνε, τὸ φῶς τεκοῦσα βροτοῖς, τὴν ἀ-
μυρωθεῖσαν, πάθει καρδίαν μου, καθάρισον διδοῦσά μοι κατανύ-
ξιν δακρυῶν, καὶ ἀπαθείᾳ με ἱθύνον, πρὸς τὸν σὸν λιμένα πανάχαρante.

·Ο Κανὼν τῆς ἁγίας. ᾠδὴ, α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.
Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Ανοιξὼ τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ ἔσω μελῶ-
δημα, τῇ ἀθληφόρῳ Χριστοῦ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς ἀνακηρύτ-
των τοὺς πόνους οὓς ἤνεγκε, καὶ τὰ παλαισμάτα.

Πάσεων ἀφθονα, ἡμῖν προχέεις χαρίσματα, τοῖς πίστει προστρέχουσιν,
ἐν τῷ Ναῷ σου σεμνή, καὶ αἰτοῦσί σε, ἐκ βάρους τῆς καρδίας, καὶ πό-
θῳ τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζουσιν.

Δόξα.

Ναὸς ἐρχημάτισας, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐν ᾧ περ ἠυδόκησε,
Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐνοικῆσαί τε, καὶ ἐμπεριπατῆσαι, ψυχῆς καθα-
ρότητι, Μάρτυς πολυάθλε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οὐ κρύπτομεν Δέσποινα, τοῦ σοῦ ἔλεους τὴν ἄβυσσον, καὶ βρούσιν τὴν
ἀφθονον, τῶν τεραστίων σου, καὶ τὸ πέλαγος, τῶν εὐεργεσιῶν σου,
ὧν πᾶσι δι' ἔλεον, πολὺν ἐξέχεας.

Καταβασία.

·**Α**νοιξὼ τὸ στόμα μου, (καὶ) καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λό-
·**Ο**γον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πα-
·**Ν**ηγυρίζων, καὶ ἔσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ Εἰρμός. (δίσ).

·**Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὁροφυργε Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ,
·**Σ**ὺ με στερεώσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν
·**Π**ιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε.

Ισχυρότατον ὄπλον, χαίρε πιστῶν Δέσποινα· χαίρε κραταιὰ προστασία,
χαίρε ἀντιληψις, χαίρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαίρε τείχος, τῶν προσκα-
λουμένων σε, χαίρε τοῦ κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαίρε στερεὸν ἔρεισμα, χαίρε τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς
Ἐύας, ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν· χαί-
ρε ἡ ἀνοιξάσα πάλιν Παράδεισον.

·**Χ**αίρε ἀφλεκτε βάτε, χαίρε φωτὸς ὄχημα, χαίρε τοῦ Ἡλίου νεφέλη,
·**Χ**αίρε περιδοξε, καὶ περιλάλητε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα· χαίρε πόλις
ἐμψυχε, Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Απειρογάμη Μητερ, χαίρε Ἀγνή Δέσποινα· χαίρε ἡ ἀνήροτος χώρα,
καὶ ἀγεωργήτος, ἡ γεωργήσασα τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων· χαίρε
γῆ ἀλήθειαν, ἡ ἀνατείλασα.

Τοῦ ἁγίου. Ὁ Εἰρμός.
Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ον δι' ἀπάτης μαγικῆς, ἠρνήσω Μάρτυς ἀφρόνως, ὡς ἐκ μέθης ἀνα-
νήψας ἐν τάχει, ὠμολόγησας αὐτόν, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον, τὴν
πλάνην στηλιτεύσας, τὴν τῶν ἀνόμων Νεκτάριε.

Σὺ ταῖς παγλῖν ἀγρευθεῖς, ἀνεπαισθήτως τῆς πλάνης, καὶ σαυτὸν ἐωρα-
κῶς ἠγρευμένον, θυρεὸν ἀναλαβὼν, Νεκτάριε τῆς πίστεως, σὺν τοῖς
συστησαμένοις, ταύτας ἀνδρείως συνέτριψας.

Σὺ με συνέτισον σοφέ, Νεκτάριε ἵνα μέλπω, τοὺς ἀγῶνας προσφυῶς
οὓς ὑπέδυσ, ὑπ' αὐτῶν δὲ ὡς ἀμνός, ἀνηλεῶς κοπτόμενος, τὴν πλά-
νην κατατέμων, τῶν ἀσεβῶν τὴν παμβέβηλον.

Θεοτοκίον.

Ορος σὺ εἶ τὸ ὑψηλόν, ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, ὁ λεπτύνας τὰ γλυπτά
τῶν εἰδώλων διὸ Ἀχαρante σεμνή, ψυχῆς μου τὰ ἰνδάλαμα, λεπτύ-
νασα πρὸς ὄρος, τῆς ἀρετῆς με χειραγώγησον.

Τῆς ἁγίας. Ὁ Εἰρημός. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Κὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου, ἀθλοῦσα ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὸν τύραννον ἐξέστησε, δι' ἄκραν καρτερότητα! ἀνδρείως γὰρ ὑπήνεγκε, τὰ τῶν δεινῶν κολαστήρια.

Πανεύφημε Μάρτυς Εὐφημία, εὐφήμοις ἐν ἄσμασιν ἀεὶ, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν, τὴν σὴν πλουτοῦντες λάρακα, τὸ λείψανόν σου φέρουσαν, τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον.

Δόξα.

Ανδρείως κατέβαλες τὸν ὄφιν, τὸν μέγαν σεμνὴ τὸν νοητόν, δυναμωθεῖσα χάριτι, Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος. τῆς ἀσυγχύτου φύσεως καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Υμνήσωμεν παντες κατὰ χρέος, Μαρίαν τὴν Δέσποιναν Ἄγνην, τὴν μόνην ἀειπάρθενον, αὕτη γὰρ τὸ κεφάλαιον, τῆς σωτηρίας γέγονεν, ἡμῶν δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Καταθασία.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον > συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῖα δόξῃ > σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Τῆς ἁγίας, Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Αγῶνας ἐν ἀθλήσει ἀγῶνας ἐν τῇ πίστει κατεβάλου θερμῶς, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τὰς αἰρέσεις, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα, ἐν τοῖς ποσὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν ὑποταγῆναι πρόσβευε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἣ ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων τὸν Ὅρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πανεύφημε.

Ὁ Οἶκος.

Τὶ τῶν σῶν ἀθλημάτων, ἢ τὶ τῶν σῶν κατορθωμάτων, ἢ τὶ τῆς σῆς παρθενίας, ἢ τοῦ βίου τοῦ ἀμέμπτου σου θαυμάσειέ τις πρότερον; σὺ γὰρ εὐφρανας τὸν Πατέρα, ὡς τὸ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, σαυτὴν κατακοσμήσασα. Τίς ἱκανοὶ πρὸς ταῦτα; τίς λέγειν νῦν ἰσχύσειεν, ὅσαι σε περιλάμπουσιν ἄρεται μὴ ὑποδύουσαι; ὡς ἐξ ἀνατολῆς γὰρ ἐκ τάφου ἀνατέλλουσα παντὶ φαίνεις, καὶ ἀκτινοβολεῖς ἐν γῆ καὶ θαλάσῃ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἤπειρον ἀγιάζεις καὶ μερίζεις τὰ πέρατα· διὸ Τόμον πεπίστευσαι, ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων, τὸν Ὅρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πανεύφημε.

Τοῦ ἁγίου, Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μαγικῆς δι' ἀπάτης τῶν ἀσεβῶν, ἐξηρνήσω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· ὄθεν οὐ διέλιπες, στένων κλαίων Νεκτάρει, καὶ μετανοίας ἔργοις,

ἐν Ὅρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ νυχθημέροις πόνοις, Θεὸν ἱεούμενος, οὐπερ τῇ δυνάμει, σεαυτὸν καθωπλίσας, Χριστὸν ὁμολόγησας, καὶ δι' αἵματος ἔφθασας, διὰ τοῦτο βυθωμέν σοι· πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Τῆς ἁγίας, Δόξα, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ

Κὼν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρέπισασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας πανεύφημε· ὄθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοῖς γάμους, στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κῆ Θεοτόκῃ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρημός, δὲς.

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεὸς μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀβρακούμ σοι κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Ανατολή, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ Ἡλίου, τοῦ ἐξανατεῖλαντος, πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρὸς, χαιρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε· Παρθένε χαιρε Μήτηρ· χαιρε εὐλογημένη, χαιρε δεδοξασμένη Πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου, καὶ αὐλοῦ ἀνθηρακοῦ, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγὲν, τῆς ἀδαμιαίας, παρακοῆς τὸ χειρόγραφον· διὸ σοὶ χαιρε κράζω· δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγέλων, στέφος καὶ διάδημα· διὸ ἡ γῆ, καὶ ὁ οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμόνιον, τὸ χαιρέ σοι βοῶμεν· χαιρε Δέσποινα κόσμου, χαιρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνῃ σεπτῇ, ἣν Σολομὼν προδιέγραψε, κυκλομένην, δυνατοῖς ἐξήκοντα· χαιρε Παρθένε ἡ κιβωτός, ἡ κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος λαβὴς ἡ θεῖα χαιρε· χαιρε βάτε πυρφόρε· χαιρε πύλη καὶ κλίμαξ καὶ γέφυρα.

Τοῦ ἁγίου, ὁ Εἰρμός. Εἰσακχήκοι Κύριε.

Φαινὸν ὡσπερ ἥλιον, δεξαμένη Μάρτυς ἡ Ἐκκλησία σε, ἀποφράττει τὰ φρυάγματα, τῶν αἰρετιζόντων Νεκτάριε.

Οὐ τὸ κάλλος ἐπόθησας, θάττον οὐ δι' αἵματος φθάσαι ἔσπευσας, καὶ τυχῶν μετοχετεύεις νῦν, τοῦτο τοῖς τιμῶσί σε Νεκτάριε.

Νίκης τρόπαια ἔστησας, κατὰ πλάνης Μάρτυς ἀντιταξάμενος. ὄθεν γέρα νῦν ἐπάξια, νέμει σοὶ ὁ Κύριος Νεκτάριε.

Θεοτοκίον.

Τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου, ταῖς ροαῖς ἀπόπλυνον, τῶν δακρῶν μου, ἵνα εὐθυμὸς δοξάζω σε, Παναγία Μητροπάρθενε.

Τῆς ἁγίας, ὁ Εἰρμός. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Οὐ λβὸν ἐθησαύρισας τὸν ἀληθῆ, ὃν περ σῆς καὶ βρώοις οὐ δύναται, ἐξαφανίσαι, καλλιπάρθενε σεμνή· οὐ γὰρ ἐν γῆ κατέκρυψας, τοῖς δεομένοις δὲ ἐσκόρπισας.

Θάμβους ἐπληρώθησαν καὶ χαρμονῆς, ὄντως τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, ἐν ταῖς χερσὶ σου, καθορῶντες ὃ σεμνή, τὸν Τόμον τὸν ὀρθόδοξον, ἐν δὲ τοῖς ποσὶ τὸν ἀλλότριον.

Δόξα.

Υβρεως ἐπλήσθησαν σφόδρα πολλῆς, οἱ περὶ Δίοςκορον ἅπαντες, καὶ Εὐτυχέα, οἱ νοσήσαντες κακῶς, οὗς ἐπὶ τέλους ἤσχυνας, Μάρτυς Εὐφημία πανεύφημε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Νόες ἐπουράνιοι τὸ ἐπὶ σοί, ὄντως Θεοτόκε μυστήριον, κατανοοῦντες, ἐξεπλάγησαν· διό, ἱλιγιῶσι Δέσποινα, ὕμνον κατ' ἀξίαν προσφέρειν σοὶ.

Καταθασία.

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἤλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστῆ τῇ δυνάμει σου.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός, δὲς.

Τί με ἀπάσω ; ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιὸν ; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νοερὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλόπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου ἀράχθε, ἵνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κρᾶζω· χαῖρε ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε.

Ος χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράνωμε, χαῖρε ὑπέραγνε· χαῖρε τῆς ἀγνείας, πορφυρόχροον ἀνθος ἠδύπνοον· χαῖρε παρθενίας, κοκκοβαφὲς ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐᾶδες ὄσφραδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἠδύπνοον μύρον ἢ βρούουσα· χαῖρε θεία κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα· χαῖρε ἢ τὸν βότρυον τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Αδίοδευτε πύλη, χαῖρε ἦν διώδευσε, Χριστὸς ὁ Κύριος· Παραδείσου πύλας, ἢ ἀνοίξασα· χαῖρε τῷ τόκῳ σου· χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανὸς καὶ γῆ χορεῦει, καὶ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάπτονται.

Τοῦ ἁγίου, ὁ αὐτός.

Οὐ τῷ κάλλει ἐτρώθης, πρὸς αὐτὸν ἀνέκραξες θεῖε Νεκτάριε, ποῦ ποίμαινεις Λόγε, ὡς ἀρνία μαρτύρων τὰ πνεύματα ; οἷς συμποίμανόν με, καὶ ἀρωμάτων τῶν ἐκείνων, τὴν ψυχὴν μου ὃ Σωτὴρ μου πλήρωσον. (δὲς)

Νέος ἐν τοῖς Ὅσίοις, νέος καὶ ἐν Μάρτυσιν ὄφθης Νεκτάριε, ἄμφω τοὺς ἀγῶνας, διανύσας καλῶς Ὅσιόαθλε, νέος στεφανίτης, νῦν τῷ Χριστῷ συμβασιλεύων, τοὺς ὕμνουντάς σε σῶζε προσεβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Εχοντές σε οἱ πόθῳ, κληρὸν σου τὸν ἅγιον οἰκοῦντες Δέσποινα, ἄγρυπνον προστάτιν, τὰς βουλὰς τῶν ἐχθρῶν ἀποκρούομεν, καὶ ἐπαναστάσεις, τὰς καθ' ἡμῶν ἐπερχομένας· εὐχαρίστως διό σε δοξάζομεν.

Τῆς ἁγίας, Ὁ Εἰρμός. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μερίδα πανεύφημε, τὴν ἀγαθὴν προσέκρινας, πάντα παριδοῦσα τὰ τοῦ βίου, δόξαν καὶ πλοῦτον· ἐνὸς γὰρ χρεῖα ἐστὶ, μέριμναν καὶ τύρβην τῶν πολλῶν, σὺ ἀπεσκοράκισας τὴν Μαρίαν ζηλώσασα.

Ο ξένον τεράστιον ! νεκρὰ μὲν ἐν τῷ μνήματι, θαύματα τελεῖ δ' ὡσπερ τις ζῶσα, κρεῖττονα λίαν, ἢ κατὰ ἄνθρωπον, αἱμάτων ἐκβλύζουσα κρουνοῦς, εἰς ἐνδειξὴν μεζιζονα, ὅτι ζῶσιν οἱ δίκαιοι.

Δόξα.

Συνοῦσα τῷ Κτίστη σου, ἐν οὐρανοῖς πανεύφημε, ἔντευξιν ποιοῦ ὑπὲρ τῶν πίστει, ἀνευφημούντων τὴν θεῖαν μνήμην σου, Μάρτυς Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ οὗ τὸ αἱμά σου, ὡσπερ θῦμα ἐξέχεας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Δέσποινα, τῶν Προφητῶν ἢ πρόρρησις, ὄντως ἐπὶ σοὶ πέρας λαμβάνει· καὶ γὰρ συνέλαβες ἐν τῇ μήτρᾳ τῇ σῇ, τὸν Λόγον τὸν ἄναρχον Πατρός, ὡς ὁ θεῖος σύλλογος τοῦτον ἠπροεκήρυξεν.

Καταβασία.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρογάμη Παρ-
» θένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Ῥωδή, στ. Ὁ Εἰρημός. (Δίς).

» **Τ**ὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις
» ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῇ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγ-
» γισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωῆς· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ηἔμψυχος, χαῖρε Δέσποινα κόχλος, ἢ κογχύλη σῶν αἱμάτων ἀχράν-
των, πορφυραυγῆ, ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός Βασιλεῖ, πορ-
φρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ, ἢ σκεπάσασα χαῖρε Πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν, τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς ἄρτος Κό-
ρη· Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει τὸ σὸν ἠδόμενον ἅγιον ὄνο-
μα· ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχία, ἢ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, Κιβωτὸς ἢ θεοχώρητος χαῖρε· χαῖρε
σκηνή, χαῖρε ἅγιον Ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε· πα-
λάτιον χαῖρε Χριστοῦ· χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Υπέραγνε, ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξάαιρετον ἄνθος· χαῖρε
κοινή, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόδοτος·
τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἢ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ ἁγίου ὁ Εἰρημός. Ἰλίσθητί μοι Σωτήρ.

Κλήμα σὺ ἔφυσ σαφῶς, Θεοῦ φυτεία· Νεκτάριε, ταῖς τῶν ἀνόμων χει-
σί, τεμνόμενος ἐβλυσας, οἶνον τὸν νεκτάριον, τὴν τῶν Ὁρθοδόξων,
Ἐκκλησίαν εὐφραίνοντα.

Τιμῶν τὸ ὄνομα Χριστοῦ, κηρύττεις τοῦτο ἐνώπιον, τῶν σῶν ἀγρίων
φονευτῶν, ὑφ' οὗ περ δεδόξασαι φανείς αὐτοῦ φίλιτος, Νεκτάριε
Μάρτυς, νέος ἅμα τε καὶ Ὄσιος.

Παρέστης Μάρτυς Χριστῷ, περιεχρόμενος αἵματι, μαρτύρων δὲ σὸν
χοροῖς, χορεύεις γηθόμενος, Νεκτάριε ἐνδοξε, ἀκηράτῳ στέφει, παρ'
αὐτοῦ καταστεφόμενος.

Θεοτοκίον.

Εχοντές σε Ἀγνή, οἱ τὸν σὸν κληρὸν τὸν ἅγιον, οἰκοῦντες πανα-
σφαλή, προστάτην καὶ φύλακα, ὁρμὰς καταστέλλομεν, ἐχθρῶν ἀορά-
των, ὁρατῶν τε θεονούμφεντε.

Τῆς ἁγίας, Ὁ Εἰρημός. Τὴν θείαν ταύτην.

Ως ἄνθος χόρτου ἢ πάνσεμνος, ὁρῶσα Εὐφημία ρεόμενα, πάντα γηῆ-
να, δίκην σκυβάλων κατέπτυσεν, ἵνα Χριστὸν κερδίση, ὃν περ ἐπό-
θησεν.

Καθεῖλες κόρη τὸν δράκοντα, τὸν μέγα καὶ πολλὰ ἐπαιρόμενον, καὶ
κατεβύθισας, ἐν τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμίτων σου, τὸν καθ' ἡμῶν δο-
λίως μηχανεύομενον.

Δόξα.

Ορῶντες Μάρτυς ὡς ἡδυσμα, ἐν μέσῳ σου τὸ λείψανον κείμενον, τὸ
ιερώτατον, πνευματικῶς εὐωχοῦμεθα, ἁγιασμόν καὶ ρῶσιν ἀπαρυ-
όμενοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ενίζεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία θεόνυμφε, ὃ πῶς ἀ-
πειρανδρος, ὡσπερ πρὸ τόκου γεγέννηκας, καὶ μετὰ τόκον πάλιν, ἔ-
μεινας ἀφθορος.

Καταβασία.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς
» Θεομήτορος· δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα
» Θεὸν δοξάζοντες.

Τοῦ ἁγίου. Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τὴν πλάνην τῶν θεομισῶν διέλυσας ἀήτητε, τῆς νίκης λαβὼν τὸ στέ-
φος τῇ ἐνστάσει σου, καὶ Βρουύλλων ἐφάνης ἐγκαλλώπισμα, Ὁσιο-
μάρτυς Νεκτάριε· διό μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Ὄσιος

Καθαρόν μου τὰς φρένας Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, ἵνα ἰσχύσω ἐξυμνή-
σαι τὸν ὑπὲρ σοῦ γενναίως ἐναυθλήσαντα, Νεκτάριον τὸν Ὁσιομάρ-
τυρα· οὗτος γὰρ τῷ σῷ θείῳ πυρπολούμενος ἔρωτι, ἀνεκήρυξε λαμπρῶς
ἐξυμνῶν τὸ σὸν πανάγιον ὄνομα, καὶ ἀφειδήσας ὅλως ἑαυτοῦ, μανιωδῶς
ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν ὡς ἄρνιον ἐσφάττετο· διὸ καὶ ἐπὶ γῆς ἐδοξάσθη τὸ ἱερὸν
αὐτοῦ σκήνωμα, θείῳ φωτὶ ἐλλαμπόμενον· ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ,
μετὰ Ὄσιων καὶ Μαρτύρων ἐν οὐρανῷ· ἀλλὰ Μάρτυς μὴ παύση πρε-
σβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῆ ἱα. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἀθλητὴς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νεκτα-
ρίου τοῦ Νέου τοῦ ἐκ Βρουύλλων.

Στίχ. Τὸν Σταυρὸν αἰρῶν Νεκτάριος Κυρίου,

- » Πλάνην πατάσσει τῶν ἀπίστων γενναίως.
- » Νεκτάριον τάμε χαλκὸς ἀπίστων ἐνδεκάτηρι.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου
Εὐφημίας, ὅτε τὸν Τόμον τοῦ τῆς πίστεως ὄρου τῶν ἐξαχσίων τριά-
κοντα θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐν Χαλκηδόνι συνελθόντων, τουτέστι τῆς
ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Τετάρτης Συνόδου ἐκράτυεν.

Εἰς τὴν Εὐφημίαν.

Στίχ. Δίκαζε μάρτυς τοῖς ἔθροις καὶ κειμένη,
» **Κυροῦσα** πίστιν ἥς ἐνήθλησας πόθῳ.

Εἰς τὴν Σύνοδον.

Στίχ. Θεοῦ Λόγου σάρκωσιν ἀψευδестаτήν,
» **Ὁ** φάσμα φάσκων Εὐτυχῆς καθηρέθη.
» **Θ**έσκελον ἐνδεκάτῃ ἔρον ἐμπεδοῖ Εὐφημοίη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κινδέου τοῦ πρεσβυτέρου.

Στίχ. Οὐκ ἄξιόν τι καύσεως ὅλως ἔχων,
» **Σ**ωθεὶς πυρὸς τέθνηκας οὕτω Κινδέε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Λέων ὁ ἐν τῇ μάνδρα, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἀπέλθων ἐντροπᾷ τερπνοῖς Λέων,
» **Ἦ**ν εἶχεν ἐν γῇ τὰς ἀπορροίας πάλαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Μαρτυς Μαρκιανὸς μαχαίρα τελειοῦται.

Στίχ. ῤπήρξε θήκη Μαρκιανέ, σὸς φάρυγξ,
» **Χ**ωροῦσα τὴν μάχαιραν, ἣν κατεκρήθης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος μάρτυς Μαρτυροκλῆς τοξευθεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Μαρτυροκλῆς μαρτύρων εὐρε κλέος,
» **Μ**άρτυς φανεὶς ἄριστος ἐκ τοξευμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Νικόδημος, ὁ ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς τοῦ Βατοπεδίου ἱερᾶς Μονῆς ἀσκήσας, καὶ διδάσκαλος χρηματίσας τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ διὰ τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πῶς ἀγέραστον καταλίπω τοῖς λόγοις,
» **Ἦ**ν Νικόδημον, ὧ γέρας νῆψις νόου;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Νικόδημος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Ἀλβανίῳ τῆς Ἀλβανίας κατὰ τὸ ἔτος αψκβ'. (1722) ζῆφι τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Νικόδημος ράβδον ἐν χερσὶ φέρων,
» **Π**λάνην πατάσσει Ἀγαρηνῶν ἀνόμων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἁγίας Ἰσαποστόλου βασιλίσσης Ὁλγας, τῆς διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος μετονομασθείσης Ἐλένης τῷ 955 ἔτει. Ταῖς τῶν ὁσίων ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἔσθ', ζ'. Ὁ Εἰρμός, δὶς.

» **Θ**εοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ
» **Π**αῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεῦοντες
» ἐγαλλόν· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Η' μόνη ἀπειράνδρος, ἡ μόνη ἀφθορος χαῖρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος, καὶ ἀπειρόγαμος· τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν μυστήριον· χαῖρε ἀγγέλων τροφή· χαῖρε ἀνθρώπων χαρὰ.

Σίων πόλις ἐμνηχε, τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλάληθη, δεδοξασμένα χαῖρε θεόνυμφε· χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμῶν θεοφύτετος, εὐώδης κήπος θεοβλαστούργητος, ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι κράζομεν· χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Υ' πέριμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι, ἵνα σοι χαρμοσύνης τὸ χαῖρε κράζω· χαῖρε ἀγνείας πηγὴ· χαῖρε ταμείον πάσης καθαρότητος· χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ· χαῖρε χωρίον Χριστοῦ.

Τοῦ ἁγίου, Ὁ Εἰρμός. Παῖδες Ἑβραίων.

Εἶδες τὴν μόνην Θεοτόκον, πρὸς τὸ στάδιον θαρρύνουσάν σε Μάρτυς, καὶ ἐχθρῶν τὴν ὄφρυν, Νεκτάριε συντρέψας· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ἀνεβόας εἰς αἰῶνας. (Δίς).

Ομλον Μάρτυς τῶν μαρτύρων, καὶ τὰ σκάμματα ζηλώσας εὐρες τούτους, σὺν αὐτοῖς τῷ Χριστῷ, Νεκτάριε κραυγάζων· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τῶν ἄνω στρατευμάτων, τῶν μαρτύρων τε ὁμοῦ καὶ τῶν ὁσίων τῇ Ἀγνῇ κραυγάζομεν Παρθένῳ ὁμοφώνως· εὐλογημένη Πάναγνε, σὺ ὑπάρχεις εἰς αἰῶνας.

Τῆς ἁγίας, Ὁ Εἰρμός. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ρᾶον ἔφερες, βασάνων τὴν δριμύτητα, Μάρτυς πανεύφημε, ἐν στερορῶν τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺ διήλεγξας, τοῦ Εὐτυχοῦς τὴν ἄνοιαν, τοῦ δυστυχήσαντος, περὶ τὸ σέβας κακῶς, δεινοῦ Διοσκόρου τε, Μάρτυς πανεύφημε, ἀναμέλπουσα· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δοξα.

Η' πανεύφημος, ἀμνὰς καὶ καλλιπάρθενος, πάντας ἐκάλεσε, πρὸς εὐωχίαν αὐτῆς· διὸ καὶ εὐφράνθητε, πανηγυρίζοντες, καὶ κραυγάζατε· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταθασία.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κρίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κρίσαντα, ἀλλὰ πυ-
» ρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον γάλλοντες, ὑπερούμνη-
» τε· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ, η'· Ὁ Εἰρμός, δὲς.

» **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεὸν
» ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιή-
» σατα· καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς
» τοὺς αἰῶνας.

Ιεσοῖ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα· χαῖρε ἡ ἀποτίστως ἀνθη-
φοροῦσα, ἀνθὺς τὸν Χριστὸν ὠραῖον· χαῖρε πῖον ὄρος· χαῖρε κατά-
σκιον· χαῖρε Θεοῦ ὄρος ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων ἠυδόκησε πρὸ
τῶν αἰῶνων.

Σιδηρᾶ σου ράβδῳ, κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας, ὡς
ὠρυομένους θήρας, τὰ περικυκλοῦντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀπο-
σόβει πάθη δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρέ σοι Παρθένε κράζω.

Ραϊώθης ὄλη, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων, Χρι-
στὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξίν ὠραία· διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν χαίρον-
τες· χαῖρε Θεοτόκε, Ἀγνή Κεχαριτωμένη· χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξότερα.

Ανιῆλ ὁ εἶδεν, Ὅρος πρὶν ἀλατόμητον, Θεογεννήτορ χαῖρε, ἐξ οὗ
ἔτμηθη ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε θεοδόχε, ἀνθρακοφόρος λαβίς,
χαῖρε τῶν ἄυλων, Ἀγγέλων ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Τοῦ ἁγίου, Ὁ Εἰρμός· Ἑπταπλασίως κάμινον.

Πρὸς λιμένα οὐράνιον, προσωρμισθῆς Νεκταρίε, πλεύσας ἀκυμάντως,
διὰ τοῦ σου αἵματος, καὶ ἔστις γηθόμενος, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Ἰ-
ησοῦ, ἄδειξ δ' ἐμμελῶς, μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε,
ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. (δικ).

Ρτῆς στερεῆς ἐνστάσεως! ὦ γενναίου φρονήματος! ὦ τῆς καρτερίας!
εὐγε ἀδαμάντινε, Νεκταρίε ἐνδοξε· κατεναντίον τῶν ἀσεβῶν, ἔστις
ἀκλινῶς, αὐτῶν τὴν πλάνην ἐλέγχων, βοᾶν μὴ πειθομένων· ἱερεῖς ἀνυ-
μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεὸς ἡμῖν ἐπέφανε, διὰ σοῦ Παναμώμητε, πίστεως ἀρότρον, ὁδὸν ἡμῖν
ἔτεμεν, δι' ἧς πορευόμενοι, παραχαράκτους αἰρετικῶν, φεύγομεν Ἀ-
γνή, τὰς βλασφημίας βοᾶντες· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, τὴν
μόνην Θεοτόκον, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ἁγίας, Ὁ Εἰρμός. Παῖδες εὐχαεῖς.

Εστίς πρὸ βημάτων Εὐφημία, τυράννων παρανομούντων ἀνδρικό-
τητα, τὸν Χριστὸν κηρύττουσα, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, διπλοῦν ἐν

ταῖς θελήσεσιν, ἅμα καὶ φύσει, καὶ κράζουσα· ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆλην γεηρὰν ἀπεποιήσω, Χριστὸν τὸν νυμφίον σου, ἐπιποθήσασα, οὗ
τινος τοῖς ἴχνεσι, Μάρτυς ἠκολούθησας· διὸ καὶ συναγάλλη νῦν, αὐτῷ
κραυγάζουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα.

Φρίττω κατὰ νοῦν ἀναλαμβάνων, τοὺς πόνους σου τοὺς δεινοὺς καὶ
τὰ παλαισμάτα, οἷς ἐνεκαρτέρησας, γυναικεῖν σώματι, διὰ πολλὴν
ἀγάπησιν, Μάρτυς πανεύφημε, Πατρός τε καὶ Υἱοῦ καὶ τοῦ θείου, Πνεῦ-
ματος τοῦ μόνου, Θεοῦ τρισυποστάτου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θῆμος γαληνὸς μόνῃ ἐδείχθης, Παρθένε χειμαζομένων καὶ προσφύ-
γιον, ἐνθα καταφεύγοντες οἱ κλυδωνιζόμενοι, ἐν τῷ τοῦ βίου κλυ-
δωνι, περισωζόμεθα· διὸ σε κατὰ χρέος ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταθασία.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο· τότε
» μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
» ἐγείρει ψίλλειν σοι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'· Ὁ Εἰρμός, δὲς.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὕψι-
» στος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς,
» γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ιδοὺ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι, τὴν ἀειμακάριστον, ὡς προεφήτευ-
σας, Θεογεννήτορ ἐκ θεοῦ Πνεύματος, καὶ ὡς τεκούση τὴν χαρὰν, τὸ
χαῖρε βοῶσί σοι· χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ· χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν μέλι βρούουσα.

Ρθώσας Δέσποινα Ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ὀλίσθημα, καὶ
τῆς προμήτορος, Εὐᾶς τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔστρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς
χαρᾶς, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι· χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν Χριστι-
ανῶν ἀγαλλίαμα.

Αῖξιον χαῖρέ σοι βοᾶν· ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ αἰδῖος, χαρὰ ἐσκήνωσε,
Παρθένε Κόρη θεογενήτρια· χαῖρε Παράδεισος τρυφῆς· χαῖρε ἡ χρυ-
σόρρειθρος, ἀθανασίας πηγὴ· χαῖρε νέκταρ ἀληθῶς ἡ προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερῷ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος Πανύμνητε, καὶ
ἐκβιάζει με, χαῖρέ σοι κράζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν· χαῖρε γαλήνιε λι-
μὴν, χαῖρε ἡ ποντίσασα τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη εὐδιάβατος θά-
λασσα.

Τοῦ ἁγίου, Ὁ Εἰρμός. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τῷ φώθῃς ἐδοξάσθης παρὰ Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ σου τὸ αἷμα ἐξέχεας, ὃ ἀθλητά, ξίφει σου τὴν κάραν ἀποτμηθεῖς, μαρτύρων τοῖς στρατεύμασι, νέων καὶ τῶν πάλαι χαρμονικῶς, χορευῶν συναγάλλῃ, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνοῦντων, μνεῖαν Νεκτάριε ποιούμενος.

Εκφεύγων σκηνωμάτων ἀμαρτωλῶν, πρὸς τὸ Ὅρος ἀνήλθες τοῦ Ἄθωνος, καὶ τὴν ἐκεῖ, Σκήτην παροικήσας τὴν εὐαγῆ, τῆς Ἄννης καὶ δι' αἵματος, αὐθις πρὸς τὸ ὄρος τὸ νοητόν, ἀνέπτῃς δι' Ἀγγέλων, Νεκτάριε τριμάκαρ, νῦν τῇ Τριάδι παριστάμενος.

Ανάψας σου τὸν πόθον πρὸς τὸν Χριστόν, οὐδ' ἠρκέσθης ἀσκήσεως σκάμμασιν, ἕως ἐλθῶν, ἠλεγξας τὴν πλάνην τῶν ἀσεβῶν, ὑφ' ὧν σοφὴ Νεκτάριε, ἀπετμήθης κάραν σου τὴν σεπτῆν, ἣν ἔσπευε τὸ θεῖον, ὃ ἐξιλέωσόν μοι, τῷ προσλαλοῦντί σοι ἐν ἄσμασι.

Θεοτοκίον.

Μακάριος λαός τε καὶ ἐκλεκτός, ἀληθῶς ὁ αἰεὶ μακαρίζων σε· καὶ γὰρ Θεόν, Ἄγχαντε τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, ἐκ ταύτης τοῦτον ἐσωσας, ἴθυνας τε τοῦτον πρὸς τὸν Θεόν, αὐτὸν οὖν ἐκδυσάπει, πάσης ἡμᾶς ρυσθῆναι, ὀδύνης τε καὶ θλίψεως.

Τῆς ἁγίας, Ὁ Εἰρμός. Ἄπας γηγενής.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος, ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμᾶς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἅς περ ἀπειλήφας, συμβασιλεύειν ἄληκτα, Χριστῷ πανεύφημε, κατ' ἀξίαν, ἄθλων δὲ κεκλήρωσαι, ἀκηράτου τρυφῆς ἀπολαύουσα.

Μύρω νοητῷ, ἐχρίσθης πανεύφημε, τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ μυρίζεις πάντοτε, τῶν προσιόντων σοι μετὰ πίστεως, ψυχᾶς ὁμοῦ καὶ σώματα, καὶ πᾶσαν αἴσθησιν, δι' ἧς πόρρω, ἀποσκορακίζεται, ὃ δυσώδης ἐχθρὸς καὶ παμπόνηρος.

Τεροπρεπῶς, τὴν σὴν ἀξιάγαστον πανηγυρίζομεν, καὶ φαιδρᾶν πανήγυριν, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου σήμερον, ἐν ᾧ περ συνηθροίσθημεν, χειραγωγία πολλῇ, τοῦ ποιμένου, τοῦ καλοῦ πανεύφημε, ὑπὲρ οὗ ἐκδυσάπει τὸν Κύριον.

Δόξα.

Αναρχε Τριάς, τοὺς θεολογοῦντάς σε σκέπε καὶ φύλαττε· ἔχεις γὰρ πρεσβεύουσαν, περὶ τὴν δόξαν τῆς σῆς λαμπρότητος, μετὰ μαρτύρων πάντοτε τὴν καλλιπάρθενον, Εὐφημίαν, ἧς περ τὰ μνημόσυνα, ἐπιτελοῦντες πιστῶς εὐφραϊνόμεθα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι Ἄγνή, προσάγομεν Δέσποινα, πόθῳ βοῶντές σοι· χαῖρε θρόνε πύρινε, Ὑψίστου χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, ὃ ὁ Δαβὶδ προέγρα-

ψεν, ὄρος πύρατον, Ἀποστόλων, χαῖρε ἡ εὐπρέπεια, καὶ ἡμῶν τῶν ψυχῶν τὸ διάσωμα.

Καταβασία.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δέ, ἄθλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαῖρεις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἄγνή αἰετὰ πάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ ἁγίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Αικαστικοῦ πρὸ βήματος, τὸν Δεσπότην κηρύξας, νικητικῶ Νεκτάριε, σὺ κατέστειψαι στέφει, καὶ τῷ Χριστῷ παρέστηκας, Μάρτυς λελαμπρυσμένος· αὐτὸν οὖν ἐκδυσάπησον, ὀφλημάτων τὴν λύσιν, τοὺς τὴν φαιδρᾶν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦντας, εὐρεῖν καὶ μέγα ἔλεος, τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

Τῆς ἁγίας. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Καὶ θανοῦσα ζωηρόν, αἱμάτων μύρον ἐβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα, καὶ τῶν δογμάτων Χριστοῦ, τὰς πλάκας ταῖς ἀγκάλαις σου, Εὐφημία κατέχεις· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Θεὸς ἡμῶν Ἄγνή, καταφυγὴν καὶ δύναμιν, καὶ βοηθὸν σε παρέσχεν, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν, καὶ ἐν ταῖς περιστάσεσι· πάντας οὖν ἡμᾶς ρῦσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἰνους· ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανῶν ταγμάτων.

Θσιομάρτυς Κυρίου, θεῖε Νεκτάριε, Ἀθωνιτῶν Ὁσίων, ἐγκαλλώπισμα θεῖον, καὶ Νεομαρτύρων ἡ χαρμονή, Ὁρθοδόξων τὸ καύχημα, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς αἰεὶ τιμώντων σε.

Τρόπαια ἔστησας ὄντως, μάκαρ Νεκτάριε κατὰ τῆς δυσσεβείας, ἐναθλήσας γενναίως· ὄθεν πρὸς Κυρίου τὰς ἀμοιβάς, Νεομάρτυς ἀπέληφας, ὃν ὑπὲρ πάντων δυσώπει διὰ παντός, τῶν τελούντων νῦν τὴν μνήμην σου.

Ασκητικῶς ἐν τῷ Ὄρει, μάκαρ τοῦ Ἄθωνος, προγυμνασθεὶς καθέλιες, τῶν δαιμόνων τὰς τάξεις· ὕστερον δὲ πάλιν ἀθλητικῶς, τοὺς υἱοὺς Ἄγαρ ἠσχυνας· ὄθεν ἐν δόξῃ ἀνήλθες εἰς οὐρανοῦς, ἔστεμμένος διπλοῖς στέμμασιν.

Ασκητικὴν διανύσας, τρίβον, μακάριε, καὶ στομωθεὶς εἰς ἄκρον, ὄσπερ δίστομον ξίφος, φάλαγγας δαιμόνων τὰς πονηράς, κραταιῶς συγκατέκοψας, καὶ ἐναθλήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, υἱοὺς Ἄγαρ κατετρόπωσας.

Δόξα, Ἦχος πλ α'.

Αεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τὸν λαμπρὸν ἀριστέα, καὶ ἀήτητον Μάρτυρα, ἐγκομίωμεν φδαῖς ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις Ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Νεκτάριε ἐνδοξε, ὁ προαγωνισθεὶς ἐν τῷ τοῦ Ἁθωνος Ὄρει, ἐν τῇ εὐαγγελίᾳ καὶ σεπτῇ Σκήτῃ, Μητρὸς τῆς Θεοτόκου, καὶ τῇ τοῦ παναγίου Πνεύματος, θεῖα δυνάμει καθωπλισθεὶς· χαίροις ὁ μετὰ ταῦτα, κατὰ τῶν ἀθῶν Ἀγαρηνῶν στήσας τρόπαια· βροτοὺς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλους εὐφρανας, ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου· διὸ στεφάνων ἐνθέων ἡξιώθης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ᾧ καὶ πρεσβέων μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χροῆος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ'. Ὡδὴ, καὶ ἡ ς'. ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς ἁγίας, αἵτινες γράφονται ἐνταῦθα πρὸς εὐκολίαν τοῦ Ἀναγνώστου.

Ὡδὴ, γ'. Ἦχος πλ. δ'. ὁ Εἰρμὸς. Ὁ στερεώσας καὶ ἀρχάς.

Ον δι' ἀπάτης μαγικῆς, ἠρνήσω Μάρτυς ἀφρόνως, ὡς ἐκ μεθῆς ἀνανήψας ἐν τάχει, ὡμολόγησας αὐτόν, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, τὴν πλάνην σηλιτεύσας, τὴν τῶν ἀνόμων Νεκτάριε

Σὺ ταῖς παγίαι ἀγρευθεὶς, ἀνεπαισθήτως τῆς πλάνης, καὶ σαυτὸν ἐωρακῶς ἠγρευμένον, θυρεὸν ἀναλαβὼν, Νεκτάριε, τῆς πίστεως, σὺν τοῖς συστησαμένοις, ταύτας ἀνδρείως συνέτριψας.

Σὺ με συνέτισον σοφέ, Νεκτάριε ἵνα μέλω, τοὺς ἀγῶνας προσφυῶς σοὺς ὑπέδυσ, ὑπ' αὐτῶν δὲ ὡς ἀμνός, ἀνηλεῶς κοπτόμενος, τὴν πλάνην κατατέμνων, τῶν ἀσεβῶν τὴν παμβέβηλον.

Θεοτοκίον.

Ορος σὺ εἰ τὸ ὑψηλόν, ἐξ οὗ ἐτήθη ὁ λίθος, ὁ λεπτύνας τὰ γλυπτά τῶν εἰδώλων δι' ὃ Ἀχραντε σεμνή, ψυχῆς μου τὰ ἰνδάματα, λεπτύνασα πρὸς ὄρος, τῆς ἀρετῆς με χειραγώγησον.

Ὡδὴ, ς'. Ἦχος δ'. ὁ Εἰρμὸς. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ως ἄνθος χρότου ἢ πάνσεμνος, ὄρωσα Εὐφημία ρεόμενα, πάντα τὰ γήινα, δίκην κυβάλων κατέπτυσεν, ἵνα Χριστὸν κερδίση, ὃν περ ἐπόθησεν.

Καθεῖλες κόρη τὸν δράκοντα, τὸν μέγαν καὶ πολλὰ ἐπαιρόμενον, καὶ κατεβύθισας, ἐν τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν καθ' ἡμῶν δολίως μηχανευόμενον.

Δόξα.

Ορῶντες Μάρτυς ὡς ἡδισμα, ἐν μέσῳ σου τὸ λείψανον κείμενον, τὸ ἱερώτατον, πνευματικῶς εὐαχουόμεθα, ἁγιασμὸν καὶ ῥῶσιν ἀπαρνούμενοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ηενίξεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία Θεοδυμφε· ὃ πῶς ἁπείρανδρος, ὥσπερ πρὸ τόκου γεγέννηκας, καὶ μετὰ τόκον πάλιν ἔμεινας ἄφθορος.

Εἶτα. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Τοῦ ἁγίου, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Σκήτεως τὸ ῥόδον, καὶ τοῦ Ἁθῶ ἐκλόγιον, καὶ τῆς τῶν Βρουούλλων τὸ κλέος, καὶ σεπτὸν θεῖον βλάστημα· Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, τὸν Ὁσιον καὶ Μάρτυρα Χριστοῦ, τὸν ἀθλήσαντα γενναίως, καὶ τελέσαντα θαυμάσια παραδόξα· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐν γῇ καὶ οὐρανῷ σὲ θαυμαστώσαντι.

Τῆς ἁγίας, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως.

Λίαν εὐφρανας τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Εὐφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε· τῆς γὰρ ἱετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογματίσαν· Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα. Τῆ· Μονῆς, καὶ τῆς ἁγίας θεοπρομήτορος Ἄννης. Τοῦ ἁγίου, Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Τὴν πλάνην τῶν θεομισῶν διέλυσας ἀήτητε, τῆς νίκης λαβὼν τὸ στέφος τῇ ἐνοστάσει σου, καὶ Βρουούλλων ἐφάνης ἐγκαλλώπισμα, Ὁσιομάρτυς Νεκτάριε· διὸ μὴ παύση πρεσβέων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῆς ἁγίας, Ἦχος ὁ αὐτός.

Αγῶνας ἐν ἀθλήσει, ἀγῶνας ἐν τῇ πίστει κατεβάλου θερμοῶς, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τὰς αἰρέσεις, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὸ φράγμα, ἐν τοῖς ποσὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν ὑποταγῆναι πρέσβευε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἢ ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων τὸν Ὄρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πνευέφημε.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, διὰ τὸν ἅγιον Νεκτάριον, (ζήτει) ζήτει εἰς Μάρτυρας. Καὶ ἕτερον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ζήτει εἰς τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν (δηλ. τῆς ἰδίας ἁγίας).

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Εἰ βούλει εἰπὲ εἰς τὰ Ἀπόστιχα τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ τὸ παρὸν Δοξαστικόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Νεομαρτύραν ἐγκαλλώπισμα, καύχημα Ὁσίων, τοῦ Ἁθῶ ὠραῖσμα, ἁγλάισμα Βρουούλλων, καὶ θρηγος τῶν δαιμόνων, Ὁρθοδόξων ὁ ἔπαινος, ἀγαρηνῶν ὁ ἔλεγχος, Ὁσιομάρτυς θεῖε Νεκτάριε, τοὺς ἐκτελούντας πιστῶς, τὴν πανσέβαστον μνήμην σου, ἐκ παντοίων κινδύνων φύλαττε, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

μεγάλη κατανύξεις και συντριβή της καρδιάς του, έγινε με την συνέχεια του όλίγου καιρού της ασκήσεώς του, ως μία φλόγα άσβεστος, και κατέκαιε την ψυχήν του, βιάζουσα αυτόν, να τρέξει όσον τάχιον, ως διψώσα έλαφος, εις τας πηγάς των μαρτυρικών ύδατων έφάνε ρωσει δε εις τον δαιωτάτον Χατζή Στέφανον τον υπερέχοντα πόθον του· ο δε εύλογημένος ούτος άνιη, τον έμποδίζει πολλά, αποβλέπων εις την τριπερά ήλικίαν του· άλλ· ο θεός νέος δεν κατατείθεται τον λέγει, ότι είναι αδύνατον γέροντα! να έμποδισθώ. Φλογίζεται ή καρδιά μου, και πεπιδω να χύσω το αίμα μου, με όσι είναι δυνατόν διάφορα κολαστήρια, ύπερ του όνόματος του γλυκυτάτου μου 'Ιησού Χριστού, τον όποιον άρνήθηκα ο ταλαπώρος τον λαμβάνει ο Χριστομίμητος Στέφανος, τον πηγαίνει εις διαφόρους πνευματευφους πνευματικούς, και έκειναι όπως τον έμποδίζουν, προβάλλοντες μύρια όσα, φοβόμην οι πνευματικοί άνδρες, το άδηλον της του μαρτυρίου εκβάσεως, δια την νεότη α του· τους άποκρίνεται ο καλός άθλητης, όα είναι αδύνατον θεϊότατοι, και σεβασμιώτατοι μου πνευματικοί να έμποδισθώ, έχων ένδυναμύσαν με την δύναμιν του γλυκυτάτου μου 'Ιησού, και Θεού· έχω ένισχύουσαν με την άμαχον προστασίαν της 'Υπεραγίας μου Θ·οτόκου· έχω θέλω άρχισω, ή δε ύεια δύναμις έκεινων, θέλει τελειώση τον άμετάθετον πόθον μου· έλλξω εις την εύστολαγγίαν αυτών, και του γλυκυτάτου Υιού, και της γλυκυτάτης Μητρος, να μη με εγκαταλείπων άβήθητον. Οι άγιοι πνευματικοί τότε, άκούοντες ταιούτα λόγια, με του ούλου ένθερμον ήχηον, εκαστος ήχητο αυτώ εκ ψυχής, έπευλογών αυτών πατριώκας, δεόμενοι του άγιου Θεού να τον σπείρη, και να τον ένδυναμώση εις τον άγώνα του μαρτυρίου, μέχρι της τελείας άθλησεως, δια να άξιώθη και των οφρανίων και μαρτυρικών στεφάνων. 'Εφοδιασθεις ούν με τας εύχάς, και εύλογίας των τε άγιωτάτων έκεινων πνευματικών, και των λοιπών δαιωτάτων πατέρων, με τας έγκαρδίους δεήσεις των προς τον άγιον Θεόν, άπελάθη· ο δε φιλομάρτυς και δαιωτάτος Στέφανος, λέγει προς τον άθλητην του Χριστού Νεκταρίον· άδεαφέ! την ψυχήν μου ύπερ σου θήσω· εάν δεη με ούν σοι άποθανειν, ου μη σε άπρηρησάω, και εύθύς κινούν άμφοτέροι, λαβόντες εύχάς του δαιωτάτου γέροντος και των λοιπών συνασκουμένων πατέρων· και δεόμενοι έξ όλης ψυχής, ίνα κατευθύη Κύριος ο Θεός τά διαβήματα αυτών, εις όδον σωτηρίας, μέχρι τέλους, και μετά διακρύων συναλληλοι άπεχωρισθήσαν, μηδέ προτιμήσας ο Χριστομίμητος και πολλών έπαίνων άξιος, αυτός Χατζή Στέφανος, εκ πάντων όν ειχεν, ύπερ της άγάπης του Χριστού, και του άδ·όλου Νεκταρίου· μηδέ εις τούν βαλλόμενος τον προκειμενον αυτοίς άγώνα· άλλα τά πάντα παριδών, και σκύβαλα λογισμένους, ήκολούθη ο φιλομάρτυς τώ μάρτυρι· και ούτως ύπήνη εις διαφόρους 'Οθωμανικούς τόπους, και εις αυτήν την Κωνσταντινούπολιν επί Πατριαρχείας του Παναγιωτάτου Κυρίου Γρηγορίου, του έν μακαρία τη λήξει γεγομένου· πόσους δε περισσούς, και όσα δεινά οι τε ούλλιοι έδοκίμασαν, λόγω εκφράσαι αδύνατον· δια τούτο και όλα παρητυόμεν δια να μη γένη ή διήγησις άπέαντος, και προξενήση δυσάρεσκειαν εις τους άκούοντας· εις όσα μέρη των άγρηρών έπήγαν, ο μέν, με σκοπόν δια να μαρτυρήση κατά τον πόθον του· ο δε, δια να στεη προς παρηγορίαν του, και να τον επιστηρίξη με τα πρόσφορα και χρείωδη της άνωτάτης ήμών Πίστεως, δεν ήγον εύδοκία του άγιου Θεού. 'Ητον δε άφορασιμένον και προωρισμένο εκ θείας προνοίας, δια να πολεμήσωι κατά του άλάσορος και κοσμοκράτορος Διαβόλου, και να δοκιμάσωιν πολλές θλίψεις, στενωφώρας, ύβρεις διαγωγούς φυλακάς, δια να φανώσι τέλειοι μάρτυρες· ο μέν θεϊός Νικιάρκος έννογη και πράξει· ο δε δαιωτάτος Στέφανος τη κατά Θεόν γνώμη και προαιρέσει. 'Ενθιμούμενοι πάντοτε, ότι ούδεις στεφανούται, εάν μη νομίμως άθληση· ύστερον δε από όλα αυτά, έπήγιν και εις την ιερ·ν πατριδα των· και πάλιν όμοίως, άλλα και πολύ περισσότερον, έστησεν ο πονηρός Δαίμων όλας τας παγίδας του κατ' αυτών· άλλ· έκει και κατασχύνθη τέλειον, και όλα του αι δυνάμεις, ως βέλη ηηλιων έφάνησαν· πρώτον διήγειρεν ο παγκάκιστος, κατά των μακαρίων άνδρών, όλους συγγενείς, φίλους γνωρίμους, μικρους μεγάλους, άνδρας γυναίκας, ως θηρία άνήμερα να τους καταγάωσι· τους άπέβαλον τέλος πάντων, κακήν κακώς άπ· έκει, δια να πληρωθώσι εις αυτους τά των 'Αποστόλων παθήματα· «διοκόμονται θλιβόμενοι κίκοινοχούμενοι» κτλ. 'Οθεν με τό να μη έσταθη τρόπος να εύρισκωνται όμοιοι και οι δύο, έγινε άπόφασις του άγιου Θεού να λάβωσι τέλος οι άγώνες των· και ο μέν μάρτυς, όπου ήγησάτο ου κατ' επίγνώσιν, έκει και λαμπρώς να κηρύξη και να όμολογήση το σωτήριον όνομα του γλυκυτάτου Χριστού· ο δε φιλομάρτυς να σταθή άπέναντι, μέχρι της ποθημένης εύνυσσιότης εκβάσεως του μαρτυρίου, ίνα κομισθαι έκ Θεού και τέλειον τον μισθόν των βασάνων του, και την άπολαυσιν της σοου των λειψάνων του μάρτυρος Νεκταρίου του. 'Ο μέν ούν δαιωτάτος Στέφανος έπήγεν εις την Σμύρνην με την γνώμη του μάρτυρος, ου κενός και εις μάτην, άλλα δια να ενεργή άπ· έκει ποντοιοτρόπως και τελειουργικά, όλα χρείωδη, προς σωτηρίαν της λαμπράς ήμών πίστεως· ο δε μάρτυς έμεινεν εις την πατριδα του, ης ούδεν γλύκιστον, κατά τον ελπόντα, να την άγιάσω, και να την λαμπρήνη με τον τέλειον σοματικόν άποχωρισμόν της ιερως του άθλησεως· και άκούσατε! Δια να ήουχίση τους συμπατριώτας του, και να παύση τον φόβον των μέγαν όπου έλαβον δια τους άγρηρμούς, έπαρηγοιάσθη εις τους Τούρκους έν οχήματι 'Οθωμανικώ, ζών μετ' αυτών, μέχρι του μαρτυρίου των· πλην σύννης άελοπε, και σκυθρωπός· έλθούσης δε της παμμίανης αυτής εορτής των, και αυτός συνομορτάζων έφάνετο τρόπον τινα, δια να άποβάλλη πᾶσαν

ύποψαν από αυτους, ότι ειχε ποτε συναναστρόφη μετά των Χριστιανών, ή παρεκινήθη όλος ύπ· αυτών, εις το έχρον τούτο· μετά δε τρεις ήμέρας, της Μιαιρας εορτής του μαϊομαιου ήμέρα Σαββάτω, κατά τας τρεις του 'Ιουλίου μηνός, προσευχόμενος όλονυκτίως έν κατανύξει, και συντριβή καρδιάς, μετά θερμοτάτων διακρύων, ένδυναμωθείς υπό του θελου τούτου όλου της προσευχής, έπαρηγοιάσθη εις τον Κριτήν· και χαιρετήσας αυτόν τουρκιστί, ως σύνηθες, ειπεν αυτώ με θάρρος μέγα. 'Εφένθη έχω έγεννήθη και ήμην Χριστιανός, Νικόλαος όνομαζόμενος· μικρός δε την ήλικίαν, και άνόητος ών, έπαληθήν υπό τινος των ένταθα Χουστών άγά, όστις με τό να μου έταξε πολλά πράγματα, ύποστατικά, πλούτη χρημάτων, ίμάτια λαιμρά, και άρματα καλά, με έγέλασεν ως παιδι άνόητον, και ηγήθη τον τόν γλυκυτάτον μου 'Ιησούν Χριστόν, τον άληθινόν Θεόν, και έχινα Τούρκος άφου δε ήλθον εις ήλικίαν μεγαλητέραν, και τον έγνώρισα ψεύστην εις τας ύποσχέσεις του, άνεχώρησα από αυτόν, και από τον τόπον τούτον, και διέτριψον μέχρι τουός εις Κεζαεραλι, (τούτο δε ειπε δια να μη φανερωθή που διέτριβε)· τώρα δε όπου έφθασα εις αυτήν την ήλικίαν όπου με βλέπει, συλλογιζόμενος το μέγα κακόν όπου έπαθον, να άρνηθώ την άμώμητον, και λαμπράν πίστιν των Χριστιανών, από την άνοσίαν μου, και να δεχθώ την βρομεράν σασ πίστιν, ίδου από την ώραν ταύτην όπου την παρητυήμια και οās της επιστρέφω· έν τώ άμει, έρριψε κάτω το σαρι και το φέσι· λέγων· Λάβετε τά σημεια της πίστεώς σας, και έχω Χριστιανός έγεννήθη, Νικόλαος και Χριστιανός θέλω να αποθάνω δια του μαρτυρίου, δια να πύνω τον μολυσμόν όπου έλαβον, με την χύσιν των αίμάτων μου· ταυτα άκούσας ο Κριτής, από ένα τέτοιον νέον, με τσαυτην άφοβαν, εξέστη, και ήλλοιώθη την όψιν· πλην βλέπων την νεότητά του, την ωραιότητα, και έλευθερίαν του, ήλιπε με κολακείας· να τον καταπειση· άφου δε ειδεν, ότι δεν καταπειθείται, εκράτησεν τον θυμόν του, και τού λέγει με ήμερότητα· σέ βλέπω παιδι μου! πολλά νέον, και σε στοχάζομαι άγνωστον, και ότι άφ· εαυτού σου δεν τί λέγεις αυτά· λοιπόν ύπαγε να συλλογισθής· κολάω, έπειδη ή ταιούτη σου παρηγοία, και αυτα όπου λέγεις με τώση έλευθερίαν και άφοβίαν, έχει και παιδείας βοβεράς, τας όποιους και δεν θέλεις ύποφέρει· μόνον έλα εις τον εαυτόν σου προτίητρα. 'Ο άγιος άπεκρίθη· 'Εγω καλώς συλλογιστήν προτίητρα· και έβρισον πρό όφθαλμών μου όλας τας παιδείας όπου δύνοσθε να με κάμπετε, και ούτως ήλθον να κηρύξω τον γλυκυτάτον μου Χριστόν, Θεόν άληθέστατον παρηγοία εις όλους σας, και να λάβω μύρια βάσανα δια την άγάπην του· ο Κριτής πάλιν τού ειπε χωρίς όρηνη. Φύγε και πήγαγε να συλλογισθής· ο άγιος άνεχώρησε· και εύρών τόπον ήσυχον και άπόκρυφον και διανυκτερεύσας προσήχητο έως το πρωί· την τρίτην ώραν της Κυριακής, έπαρουσιάσθη πάλιν εις τον Κριτήν, και τού λέγει· ίδου· 'Εφένθη! ήλθον δια να σου ειπω, ότι έσυλλογισθη κατά την προσταγήν σου καλώς και φωνάζω και όμολογώ, ότι έγλασθήκα ω· άνόητον παιδι, καθώς και χθές σοι τό ειπον· και τώρα όπου ήλθεν εις τον νούν μου έκαινο όπου έκαιμα, με την αύξησιν της ήλικίας μου, κλαίω την άμωρίαν μου, και καταπατώ την μαράν σας πίστιν, ως ψειδή και πεπλανημένην· ταυτα άφόβως λέγοντος, έπλήσθη θυμού μεγάλου ο Κριτής, και ύβρίσας άθέως αυτόν, άπέστειλε δεδεμένον εις τον 'Ηγεμόνα του τόπου· άλλ· έπειδη αυτός κατά περιστάσιν έλειπεν εις την Μελεμένη, έφερον τον άγιον οί ύπηρεται εις τον Μπουλούκπιαν του 'Ηγεμόνος, όστις ίδων αυτόν, ούτω σσημορόσωπον και ωραιότατον και άκμάζοντα την ήλικίαν, έθαύμασε, και ήρωετο με πραότητα να τον ερωτή· τίς είναι, και διατι τον έφερον με τέτοιον τρόπον έμπροσθέν του· ο 'Αγιος ειπεν εις αυτόν τά όμοια· ο μαρτός εκείνος με όλον όπου εις άκρον έθύμωσε, δεν εκρινεν εύλογον να άποφαρίσσουν τι κατ' αυτού, άπόντος του 'Ηγεμόνος· όδεν έβαλεν αυτόν εις φυλακήν, και τους πόδας του ήσφαλισον εις τό λεγόμενον ποδακάνη· και εκρέμασιν άλλωσιν εις τον μακαρίον του λαϊμόν. Τότε ο τρισμάχριστος μάρτυς, έπλήσθη πάσης χαράς, ότι τον ένθυμήθη ο κηρυττόμενος ύπ· αυτού γλυκυτάτος Στεφός, και ούτως ευλόχετο εις την φυλακήν πόντες ήμερονομία, δεόμενος με θεομύτατα δάκρυα, να τον ένδυναμώση ο Κύριος ήμών 'Ιησούς Χριστός, και ίκετεύων την Βασιλίαν του Ούρανού, και της γης. 'Ιδου προσέρχομαι ζούση ψυχή, Κυρία, και γλυκυτάτη μου δέσποινα, μη τολμών μετ' παρηγοίας τή σφ· ΥΙΩ προσελθειν· δια τας άπελούς μου άμαρτίας· πρόσφθεσον αντίλοβου μου! μη βδελύξη με· μη παραβλέψης με τον μεγίσταυ άδόντιας εξεταζόμενον, άλλ· ένίσχυσον με, και καταράνυν τον κλύδωνα των πονηρών μου λογιωμών· επάναψον τον προς τον Υιόν σου και Θεόν μου πόθον και φόβον, μέχρι της τελευταίας μου άναπνοής, ίνα μη καταφλεθώ ο τάλας τώ άβέβωτο και αλονή πυρή· και άλλας πολλές εύχάς λέγων, εις όλα τά τρία ήμερονομία παντελώς άσιτος, και χωρίς ψυχρού ύδατος. 'Εν ταύτῳ έδιδασκε και τινος των Χριστιανών, φυλακισμένου δια αίτίας τινας, συμβουλευον αυτους όσα άνήκουσιν εις ψυχικήν σωτηρίαν των· προλέγον αυτοίς τά μέλλοντα συμβαίνειν αυτώ.

'Εν τῷ μεταξύ δε των ήμερών τούτων, ήχηον εις την φυλακήν κατά οισράν, και όλοι οι προχνητες, και πλούσιοι των άγρηρμών, ύποσχόμενοι, και τάζοντες εις αυτόν πλούτη, άμπέλους, έργαστήρια, γάμοις, και όσα άλλα δύναται να έφελεχώσωι, και να άπατήσωι μίαν ταιούτην νεότητα· άλλ· ο γενναίος του Χριστού μάρτυς, πάντας άπέστειλεν άπρόκτους και παρηχόμενους δια τών γενναίων του άποκρίσεων· λέγων εις αυτοίς ότι πάντα ταυτα σκύβαλα ήγούμαι, και τον κόσμον όλον ύπερφρονά, και μόνον το κοσμοσωτήριον πάθος του Χριστού

μου υπερποθῶ ταῦτα λέγων, ἐξέπληξεν ἅπαντας· παρελθουσῶν δὲ τῶν πέντε ἡμερῶν, ἔφθα-
σε καὶ ὁ Ἅγμων, ἡμέρα Παρασκευῆ, ὡς λέων ὠρούμενος κατὰ τὸ μάρτυρον, ἐπειδὴ ἔμαθε
τὰ κατ' αὐτὸν ἅπαντα· εὐθὺς ὄν ἐπρόσταξε καὶ ἔφερον τὸν ἅγιον ἔμπροσθέν του· ἀλλὰ
κατὰ πρώτην προσβολὴν τὸν ἠρώτησε μετὰ πραότητος, καὶ γελαστικῶ προσώπου. «Σὺ εἶ-
παι ἐκεῖνος ὅπου ἔχουν εἰς τὴν φυλακὴν, διότι εἶχες δεχθῆ τὴν πίστιν μου, καὶ ἔπειτα τὴν
ἀνοείσῃς τώρα;» Ναί! ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς· ἐγὼ εἶμαι λέγει του πάλιν ὁ Ἅγμων· καὶ ποί-
ος ἀπὸ τοῦ γκιαβούριδες, σὲ εἶπεν ὅτι θέλεις γένεαι ἅγιος με αὐτὸν τὸν τρόπον; ἀπεκρίθη
ὁ ἅγιος. Ἦ εἰσπλάγχθια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μου, ὅπου εἶναι ἄπειρος, θέλει με ἐλεήσει, καὶ
καθαρίσει τὸν ῥύπον ὅπου ἔλαβα ἀπὸ τὴν σφραγίδα τῆς μιαιφάνου σου πίστεως· καὶ νὰ λαμ-
πρύνῃ τὴν ψυχὴν μου με τὴν χύσιν τῶν αἱμάτων μου. Καὶ εἰς ἐσένα μοιράτη! τὸν εἶπεν
ὁ Ἅγμων, ἐκατέρῃ ὁ Θεὸς νὰ βεβαιώσῃ αὐτά; Ναί! εἰς ἐμὲ λέγει ὁ μάρτυς· ὁ Ἅγμων
βλέπων τὴν παρησιαστικὴν τέλην του, πάλιν με κολακείας τοῦ λέγει. Ἐλθέ παιδί μου
εἰς τὸν ἑαυτὸν σου! λυπήσου τὴν νεότητά σου, τὴν εὐμορφίαν σου! κράτει τὴν πίστιν μου,
καὶ ἐγὼ θὰ σὲ κάμω τζιράκι μου, θὰ σὲ χαρίσω μεγάλα ἀγαθὰ, καὶ σὲ τιμήσω, περισσότε-
ρον ἀπὸ ὄλους· εἰδερῆ, θέλω σε παιδεύσει ἀσπλάγχχνως, καὶ θὰ σὲ θανατώσω ἀνηλεῶς· εἶ-
πεν ὁ μάρτυς· τὰ ἀγαθὰ σου, καὶ αἱ τιμαὶ σου μαζὶ σου, καὶ μαζὶ με τὴν θρησκείαν σου,
εἶψαν εἰς ἀπόλειαν· ἐγὼ δὲ, τὴν Χριστιανικὴν μου πίστιν κρατῶ, καὶ τὸ γλυκύτατον ὄνομα
τοῦ Χριστοῦ μου κηρύττω καὶ μεγαλύνω διαπαντός, προσκυνῶν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον
Πνεῦμα, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν Κυρίαν μου Θεοτόκον πάντοτε εἰς βοήθειάν μου· τὰς δὲ παι-
δείας καὶ τὰ βάσανα, ὅπου θέλεις μου κάμει, καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, δὲν τὰ ψηφῶ τελείως,
ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ τελειώσω ὅσον τάχιστα· ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἅγμων, κατησχύνθη, καὶ ἔ-
πιασε τὰ γένειά του· ὤθεν ἐπὶ εἰδῶς, ἔπρόσταξε νὰ τὸν ρίψουν πάλιν εἰς τὴν
φυλακὴν με ἄλυσαι, καὶ εἰς τὴν ποδοκλίαν, σκληρότερον ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν· ὁ δὲ μα-
κάριος ἔχαιρε, καὶ ἠγαλλίατο λέγων. «Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει
μοι ἄνθρωπος.» Ταῦτα ἐρευνῶν καὶ ὁ φιλομάρτυς δοσιώτατος Στέφανος, καὶ μανθάνων,
ὑπερφαιδρύνει· καὶ ὅτι, καθὼς ἦτον ἡ ἀρχὴ, τοιοῦτοτρόπως θέλει γέννη καὶ τὸ τέλος μα-
κάριον ἠλατίζει, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ διενεργῇ ἅπ' ἐκεῖ, τὴν πρὸς σωτηρίαν τοῦ μάρτυρος· οἱ δὲ
Χριστιανοὶ ἀκούοντες καὶ βλέποντες τὰ τοῦ ἁγίου τρόπαια, μετεβλήθησαν εἰς ἡμερότητα
καὶ εὐλάβειαν, παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον Θεόν, νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ μέχρι τέλους κατ' ἐκεί-
νην δὲ τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆ; ἔν ἡ ἐξημέρων Σάββατον, ἐζήτησεν ὁ μακάριος διὰ μέ-
σου τινῶν Χριστιανῶν, τὴν διὰ προσευχῆς βοήθειαν τῶν ἱερέων, καὶ τὴν θείαν Κοινωνίαν
τῶν ἀγαπῶντων μυστηρίων· ὤθεν πρὸς τὸν ἱερέων, καὶ λαϊκῶν ἀναθαυρήσαντες, ἀπέστειλαν
εἰς αὐτὸν τῷ Σαββάτῳ πρῶτὴ τὴν ἱερὰν μετάδοσιν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς χεῖρας, καὶ προ-
σευχθεὶς ἱκανῶς, μετέλαβε μετὰ κατανύξεως, καὶ δακρύων πολλῶν· καὶ τοιοῦτοτρόπος ἐν-
δυναμωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἀκαταμάχητον τούτου ὅπλου τῆς θείας Μεταλήψεως, περιέ-
μενε τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν ὡρὰ τῆ ὡρᾶ· πλὴν ἀπέρασε καὶ ἐκείνη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββά-
του, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειψεν ὁ Ἅγμων νὰ ἐρωτᾷ αὐτὸν ἀμέσως καὶ ἐμμέσως, πολλὰς
φορὰς, καὶ νὰ ἀγωνίζεται μετὰ μέλως, μήπως καὶ ἀπατήσῃ αὐτὸν με τὰς κολακείας του, ἀλλὰ
εἰς μάτην ἐκοπίαζεν ὁ παράνομος· τὸ ἐσπέρας λοιπὸν τοῦ εἶπεν, ὅτι αἴριον ὅπου εἶμαι ἡ
Κυριακὴ σου, θέλω σὲ ἀποκαρλίσω ἀνηλεῶς, καὶ θὰ σὲ κατακτάσω τόσον, ὥστε ἡ χόνις
σου νὰ μὴ φανῇ· ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· σὲ εἶπα, ὅτι ὅσας παιδείας ἐπινοήσῃς νὰ με κάμῃς,
τὰς δέχομαι μετὰ πάσης μου χαρᾶς, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ γλυκύτατου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ
τότε ὁ βάρβαρος Ἅγμων ἀπελιπισθεὶς, ἐπρόσταξε τοὺς δημίους νὰ τὸν βασανίσουν ἀνηλε-
ῶς, οἵτινες καὶ τὸν ἐβασάνισαν διαφόρως, καθὼς διηγοῦντο τρεῖς εὐλαβεῖς Χριστιανοί, οἵ-
τινες χάριν περιεργείας δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν ἁγίαν ταύτην θεωρίαν τελείως, καθ' ὅσον ἡ-
δυνήθησαν, ἐπειδὴ τοὺς εἶχε παραγγέλλει ὁ ὁσῖος Χατζὴ Στέφανος· τὰ δὲ βάσανα ἦτον ξυ-
λισμοί, καὶ τὰσια χαλκωματένια πελυρωμένα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἄλλα τινὰ· ἔως ὅπου
ἔμεινεν ὁ ἅγιος ἡμιθανής· ἔπειτα τὸν ἔρριψαν πάλιν ὡς νεκρὸν εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλ' ἡ
θεῖα δύναμις ἐπρόφθασε. καὶ εἰς γαταισιζήνην τῶν ἀθῶν ἀγαρηνῶν, καὶ εἰς στηριγμόν τῆς
σωτηρίας τῶν Ὀρθοδόξων· ἐφάνη ὁ μάρτυς ὑγιής καὶ ὡραίος ὡς πρότερον, ψάλλον· «Ἐ-
ξομολογήσομαι σοὶ Κύριε, ἐν ὄλῃ τῇ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμασιά σου· εὐ-
φρανθήσομαι καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοὶ· καὶ σώσον τὸν δοῦλό σου ὁ Θεός μου, τὸν ἐπι-
ζῶντα ἐπὶ σέ . . . τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἔρρῳσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτά-
ζοντα . . . ὁ Θεὸς παράνομος ἐπανεστῆσαν ἐπ' ἐμὲ . . . Σὺ Κύριε ὁ Θεός μου οἰκτιρῶν καὶ ἐλε-
ῶν, μακροθύμος καὶ πολυέλεος· ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμὲ . . . Ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντες με καὶ αἰ-
σχυνθήτωσαν.» Καὶ ἄλλους ψαλμούς καὶ εὐχὰς λέγων ἀγαλλόμενος οὐκ ἔπαυσε, ἔως τῆς
τρίτης ὥρας τῆς λαμπρᾶς, καὶ ἀξιωμαθνεύτου ἐκείνης Κυριακῆς, ἐν ἣ ἐωριάζετο καὶ ἡ
μνήμη τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, τῆ ἐνδεκάτῃ τοῦ Ἰουλίου· τότε συν-
ήχθησαν πάντες οἱ προύχοντες τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ εἶπον τῷ Ἅγμωνί· Ἐφέντη! δὲν
συμφέρι πλέον νὰ ζῆ αὐτός ὁ νέος· ὅστις ἐφάνη ἀπειθής, καὶ καταισιζόμενος· ἡ
μας, με τὸ πολὺ του γινάτι. Λοιπὸν ὁ Ἅγμων τὸν ἐπαρέδωκεν εἰς αὐτοὺς, νὰ τὸν ὑπάγω-
σιν εἰς τὸν Κριτὴν· καὶ ἔαν δὲν καταπεισθῇ, νὰ γράψῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν· τότε ἐξά-
γουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἅγμωνος, γυμνόν, ἀνυπόδητον, ἀσκεπῆ, με ἐν ὑποκάμισον μόνον, καὶ
σώβρακον ἐσκεπαζόμενον· αὐτὸς δὲ ὑπερχαρῆς ὄλος, καὶ ὑπέρχλαμπρος, ὡς ἄλλος Ἄγγελος

ἐφαίνετο ὁ τρισόβλιος. Φθάσας δὲ εἰς τὸν Κριτὴν, καὶ ἐρωτηθεὶς, αὐτὸς εἶπε μεγαλοφῶνως
τὸ πιστεύω ὄλο, παρησία παντός του πλήθους τῶν ἀγαρηνῶν, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ποσῶς·
τότε ἐβράβη κάλαμος ἀποφάσεως κεφαλικῆς τιμωρίας. Ὅθεν σύροντες οἱ δήμιοι τὸν μακά-
ριον ὡς ἅγια θηρία, σπῶχνοντες, δέροντες ἀσπλάγχχνως, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔτρεχεν ὡς ὑπό-
πτερος ἀπὸ τὴν χαρὰν, πῶς ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ πεποθημένου τέλους του, ἔως εἰς τὸ λέγο-
μενον Μέλκατζα παζάρ, τόπον τῆς καταδικῆς. Ἐκεῖ δὲ ὅτι ἠτοιμάετο ἕνας Ἄραφς δήμιος,
διὰ νὰ τὸν ἀποκαρλίσῃ μόνος ὁ Χριστομάρτυς ἐγονάτισε φαιδρῶ τῷ προσώπῳ· ἀλλ' ὁ βάρ-
βαρος διὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσῃ, ἐμετατόπισεν αὐτὸν τρεῖς φορὰς· ὁ δὲ ἅγιος μὴδὲν δειλιάσας
μετεσηκῶνετο, καὶ ἐγονάτιζεν, ὅπου τὸν ἐκτύπησεν ὁ Ἄραφς με τὴν μάχραν ὄλαις δυνά-
μει· καὶ μόλις ἐκόπη ὁ μακάριος του λαῖμός δὲος δακτύλα· ὁ δὲ θηριόγνῳμων ἐκεῖνος ἔ-
μεινεν ἡμίθερος, ὡς νεκρός, μὴ δυνήθεις νὰ δευτερώσῃ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ ἅγιος
τουρκιστί, τί στέκει; δὲν κτυπᾷς; ὤθεν ἄλλος δήμιος, σκληρότερος τοῦ Ἄραβος, καὶ ὠμό-
τερος, ἔρριψε τὸν ἅγιον πρηγῆ, καὶ ἔκοψε τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἐτελειώθη
λαμπρῶς, καὶ μετὰ θριάμβου, καὶ ἠρωϊκῆς καρτερίας τὸ μαρτύριον μετὰ τοῦτο ἐπρόστά-
χθησαν μετὰ ἀγριότητος καὶ αὐστηρίας, οἱ ἐκεῖνος εὐθεθέντες τρεῖς Χριστιανοί, νὰ ἐγειροῦν
τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ νὰ ὑπάγουν νὰ τὸ ρίψουν εἰς ἕνα ξηροπήγαδον, ἔχον βάθος τὴ μέ-
τριον· καὶ ἐκεῖ πάλιν προστάζονται, νὰ ρίψωσιν ἐπάνω τοῦ λειψάνου λίθους καὶ ξύλα ἀρ-
κατὰ νὰ τὸ παραφώσωσιν.

Μετὰ καιρὸν δὲ, ἔγινε καὶ ἡ ἀνοικομίδη τοῦ ἁγίου λειψάνου ἀπὸ τοῦ εἰρημένον ξηροπή-
γαδον τοιοῦτοτρόπως. Ὁ Χατζὴ Στέφανος αἰσθόμενος τὴν δυσκολίαν τῆς ἀνοικομίδης, με τὸ
νὰ ἦτον ξηροπήγαδον εἰς μαχαλὰν τουρκικὴν, μακρὰν ἀπὸ κάθε Χριστιανικὴν συνοικίαν,
ἐσυμβουλευθῆ περὶ τούτου τινὰς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ξένης διοικήσεως· οἵτινες ὡς ἔ-
χοντες παρησιάν, νὰ ἤθελον μεσιτεῖσθαι εἰς τοὺς ἡμετέρους κρατοῦντας, νὰ τοῖς δώσωσι τὸ
ἅγιον λείψανον· αὐτοὶ ὅμως ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτὸν (τὸν Χατζὴ Στέφανον) ὅτι νὰ μὴ ἔχη
περὶ τούτου πολλὴν φροντίδα. Ἐπειδὴ ὁ Θεός ὅπου ἐδυναμίωσε τὸν ἅγιον εἰς ἕνα τοιοῦτον
καλλίνικον τέλος τοῦ μαρτυρίου, αὐτὸς ἔχει καὶ τὴν πανάγαθὸν τὸν νεψιν, τὸ νὰ μὴ ὑπερ-
βῆσιν οἱ εὐσεβεῖς τὸν τὴν ἀπόκλιαν τοῦ θησαυροῦ, πρὸς ὠφέλειαν καὶ στηριγμόν των.
Αὕτη ἡ συμβουλή κοινολογηθεῖσα εἰς μερικὸς Χριστιανούς, ἀλείπτας καὶ συνεργούς τοῦ
ἁγίου ὅταν ἐμαρτύρει, τοὺς ἐπαρώξενε νὰ ὑπάγουν νὰ περιεργασθῶν εἰς τὸ ξηροπήγαδον·
καὶ ὡ τὸ θαύματος! εἶδον τὸ ἅγιον λείψανον, ὅχι σκεπασμένον με λίθους καὶ ξύλα, κατὰ
τὸν τρόπον ὅπου ἐνταφισθῆ, ἀλλὰ κείμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ πηγα-
δίου· τοῦτο μαθὼν ἕνας ἱεροδιάκονος Καλλίνικος λεγόμενος, ἀλείπτῃς πρόθυμος τοῦ ἁγίου
ἐν καρτῷ τοῦ μαρτυρίου του, ὅστις καὶ εἰς τὸν οἶκόν του τὸν εἶχε κρυπτόμενον πολλὰκις,
ὅταν οἱ Χριστιανοὶ φοβούμενοι τὸν θυμὸν τῶν κρατούντων τὸν ἐδίωκον ἀπὸ τὴν πολιτείαν,
ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου καὶ μόνου φόβου, εἶχε φύγη εἰς Σμύρνην καὶ ὁ Χατζὴ Στέφανος, καὶ
τὸν ἐπαράδωκεν εἰς τὴν προστασίαν καὶ παρηγορίαν τοῦ Καλλίνικου· οὗτος λέγω, ἀποῦ
ἔμαθε ὅτι τὸ ἅγιον λείψανον δὲν ἦτον παραχωμένον, λαμβάνων διὰ νυκτός εἰς χεῖρας του
ἕνα καλάθι, ὑπήγεν εἰς τὸ πηγάδι, καὶ κατεβάνοντας μέσα, ἂν καὶ ἀρκετὸν ἔχον βάθος,
ἔλαβε τὰ ἅγια λείψανα, καὶ ἀνεχώρησε· μαθὼν δὲ τοῦτο καὶ ὁ Χατζὴ Στέφανος, ἦλθεν εἰς
αὐτὸν, καὶ τὰ ἐμοιράσθησαν μετ' εἰρήνης. Μόλον τοῦτο ὁ διάκος Καλλίνικος δὲν ὠφελέθη
ὀδδὲ παραμικρὸν ἀπὸ τὴν ἀπύκτιαν τοιοῦτου θησαυροῦ. Καὶ ὁ Χατζὴ Στέφανος πολλὰ
ὀλίγων· δηλαδὴ με μόνην τὴν εὐλάβειαν ὅπου μόνος του, καὶ ὅχι καὶ ἄλλος κανεῖς, εἶχε
εἰς αὐτὰ· εἰμὴ μόλις καὶ μετὰ ἕνα μετὰ ὀλοκλήρους εἰκοσι χρόνους· ὁπότεν κατὰ τύχην,
ἕνα ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν ὑποκείμενον, ἔτυχε νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας του τὴν ἁγίαν κάραν,
καὶ τὴν περιεργάζετο με θαυμασμόν τινα, ἔπειτα ἔρριψε καὶ ἕνα ψυχρότατον μὲν, ἀλλ' ὁ-
μως φρονιμώτατον, καὶ ὠφελιμώτατον λόγον· οὗτος, λέγει, ἐάν ἦτον ἅγιος, ἦρα γε τὸν θεο-
μύτατον ὑπερασπιστὴν καὶ ἀλείπτην του εἰς τὸ μαρτύριον χρηματίσαντα, πῶς δὲν ἦθελε
τὸν φωτίσει, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀναξίαν τοῦ ἐπαγγέλματος του ἀναστροφῆν ἐν τῷ κόσμῳ;
οὗτος ὁ λόγος ἐπέρας ὡς βέλος οὐέ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Χατζὴ Στεφάνου, ἐπειδὴ ἀναψεν
εἰς αὐτὸν τὴν αὐτομεψίαν, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ὅχι ἀκριβοῦς πολιτείας, ἀπιστεῖται ἡ
ἀναντίρρητος καὶ ὀμολογημένη ἀγιότης τῶν μαρτύρων. Ὅθεν ἀμέσως κόπτην κάθε σύν-
δεσμον ὅπου τὸν ἐκράτει εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστροφήν του, ἂν καὶ σεμνὴ καὶ ἀκα-
τάγνωστον, ἀνεχώρησεν εὐθὺς διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος, φέρων μετ' ἑαυτοῦ, καὶ τὸν ἱερωτάτον
θησαυρόν. Ὅλον τὸ ἐξ ἐναντίας εἰς τὴν εὐλαβεστάτην ἡμέραν τοῦ ἁγίου, μολοῦντι καὶ
κοσμικῆν, ἡ ὁποία ἀξιοφθείσα καὶ αὐτῆ, πρὸς παρηγορίαν τῆς, μερὸς τοῦ ἁγίου λειψάνου,
καθὼς ἦτον καὶ δίκαιόν τῆς, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκτελεῖ θαύματα, θεραπεύουσα ἀσθενεῖς. Καὶ
τοῦτο ὄλον, διὰ νὰ εἶναι ἀναντίρρητον καὶ ἀνευδὲς τὸ· «Ἐάν ἡ συνειδήσις ἡμῶν, μὴ κα-
ταγινώσκῃ ἡμῶν παρησιάν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε νὰ δυνάμεθα καὶ ὄρει μεθι-
στάνειν».

